

கல்யாணம் முடித்துப் பார்!

உ. குவை
எஸ். தில்லை நடராசா

RAMANI

கல்யாணம் முடித்துப் பார்!

(சிரிப்புச் சித்திரங்கள்)

உடுவை எஸ். தில்லைந்தராசா

കമ്പേൻ

வரையறுக்கப்பட்ட எம்.டி.குண்சேன அன் கம்பனி

217, ஓல்கோட் மாவத்தை கோழியும் 11

தூஷவீசி 2323981-4 மக்ஸ் 2323336 Email mdgunasena@mail.ewisl.net

www.mdgunasena.com

© உடைவ எஸ். நில்லை நடராசா

இரண்டாம் பதிப்பு 2006

ISBN - 955 - 21 - 1108 - 0

இந்தப் பிரசரத்தின் எந்த ஒரு பிரதியும் இதன் பதிப்பாளருடைய எழுத்து மூலமான முன் அனுமதியின்றி மறுபிரசரம் செய்யப்படவோ, எழுத்தாளப்படுவதற்கோ, சேகரம் செய்யப்பட்டு வெளிப்படுத்தப் படவோ, மாற்றம் செய்யப்படவோ எந்த வடிவத்திலும் அதாவது எலக்ட்ரோனிக் ககவையமுத்துப்பட்ட அச்சுவடிவாக்கலீலோ பிரதியச்ச வடிவிலோ ஓலிபதிவாக்கமாகவோ வெளியீட்டிப்படுவதற்கு உரியதல்ல.

வரையறுக்கப்பட்ட எம்.டி.குண்சேன அன் கம்பனியினரால்
அச்சீடப்பட்டு வெளியீடப்பட்டது R - 3 $\frac{P}{4}$ - 2113 - 01/2005

நிறைவேர்களும் சிரித்துச் சிரித்து விடும் போது முனைக்கிடீர் தெய்வுக் கடவுள் முறையில் விடுவது என்றால் அதை ஒன்றாக விடுவது என்றால் அதை ஒன்றாக விடுவது என்றால் அதை ஒன்றாக விடுவது என்றால் அதை ஒன்றாக விடுவது

சிரித்துச் சிரித்து...

‘சீந்தீக்கத் தெர்ந்த மனித சாதீக்கே சொந்தமானது சீரிப்பு – வேறு சீவராசிகள் செய்ய முடியாத செயலாகும் இந்தச் சீரிப்பு’ என்ற என். எஸ். கீருஷணன் பாடிய பாட்டு ரசீப்புக்கும் சீந்தனைக்கும் உரியது. ஆயினும் இது இலேசான காரியமல்ல. கைகைகளாலே நிறைய கருத்துக்களைக் கூறி மனித குலத்தை இன்றும், இனியும் சீரிக்க வைத்துக் கொண்டிருப்பவர் சார்ஸி சாப்ஸின். இது போலவே இறவாத எழுத்துக்களால் நம்மைப் பலர் சீரிக்கவும், சீந்தீக்கவும் வைத்துக் கொண்டிருக் கீறார்கள்.

தமிழிலே தனிப்பாடல் தீர்ட்டுகளில் பல புலவர்கள் எழுதிய பாடல்கள் நம்மைச் சீரிக்க வைத்தன. இவற்றில் ஓரளவு வக்கிரம் கலந்திருந்தாலும் நாம் சீரித்தோம். காளமேகம் போன்றோர் இப்படி நம்மைச் சீரிக்க வைத்தோரே.

உரைநடையில் பாரதியும், புதுமைப்பீத்தனும் சீற்றங்கலந்த சீரிப்பினை நம்மீடம் இன்றளவும் உருவாக்கினர். நம்மை கண்களில் கண்ணீர் அரும்புகிற விதத்தில் சீரிக்கும்படி எழுதிய முதல்வர்களாக ‘கல்கி’ கையும் ‘தேவனை’ யும் குறிப்பிடலாம். ‘கல்கி’ யீன் கட்டுரைகள் ‘ஓ மாம்பழுமே!’ போன்ற தொகுதிகள், இசை நாட்டிய புத்தக வீரர்சனங்கள் என்பனவற்றை இன்று பாடுத்தாலும், பாடுத்த வேளையிலும் பிறகும் இப்போதும் வீழுந்து

வீழுந்து சீரிக்கலாம். அவர் வழி வந்த தேவனின் படைப்புகளும் இந்தத் தரத்தை நீக்கர்த்தனவே. அவரின் துப்பறியும் சாம்பு எவரூத்தான் சீரிக்க வைக்கவில்லை? இன்றைய ரசீகனும் அவரோடு அறிமுகமாகி வீழுந்து வீழுந்து சீரிப்பவனே. இதை எஸ். வி. வி. துமிலன், சப்புடு ஆகியோர் தொடர்ந்தனர். தமிழ் வாசகரைக் களிப்பிலே ஆழ்த்தி, சீரிக்கவும் சீந்தீக்கவும் செய்தனர். செய்து வருகின்றனர்.

இலங்கையில் எழுத்தீல் இந்த வீத்ததையைச் செய்தவர் ‘இலங்கையர்கோன்’. இதை ‘சானா’ சீறப்பாகத் தொடர்ந்தார். இவர்களின் நடைச் சீத்திரங்கள் நம்மைக் குலுங்கக் குலுங்கச் சீரிக்க வைத்தன. பாரியாரி பரமரும், வீதானையாரும் நமது தமிழ் வாழ்வுப் பரப்பினைச் சீரிப்போடு தெரிய வைத்தவர்கள்.

‘சீத்திரன்’ தமிழ் கூறும் நல்லுலகிலேயே சீரிப்பு எழுத்தீல் ஒரு சகாப்தமாக அமைந்த மேன்மையான கலைஞர். எமது சமுதாயத்தீன் நலிவு, அவலம், இருண்ட சீந்தனைகள், சேதமுறும் பண்பாடு, அடிமைப்போக்கு, கலாசாரக் குதர்க்கங்கள் என்பனவற்றைத் தன் சொற்சீத்திரங்களாலும், கருத்தோவியங்களாலும் அவர் சாடனார். சீரிக்க வைத்தார். தீவிரமாகச் சீந்தீக்கத் தூண்டினார்.

இந்த வழியிலே இணைந்து வந்தவர் உருவை. எஸ். தீல்லலந்தாழ்த்தீயே அவரின் நகைச் சுவைக் கட்டுரைகள் நூலுருப்பெறுகின்ற போதீலும் பத்தீரிகைகளில் வெளியாகின்ற வேளையிலேயே வாசகர்களால் பெரிதும் பாராட்டப்பெற்றவை. சீரிப்போடு, தமது குணங்களைப் பற்றித் தம்மையே சுயபரிசீலனை செய்ய வைத்தவை. காலநிகழ்வுகளை

அச்சப் பீசகாமல் பதிவுசெய்து ஆவணமாக்கியிருப்பவை. மனித அடையாளங்களை நமக்குக் காட்டி வியப்பும், பிரமிப்பும் கொள்ளத் தூண்டியிருப்பவை.

வாழ்வினைப் பல கொண்டுகளில் பார்க்கிறார் தீவில்லைநடராசா. வெகு எளிமையான சாதாரணனாக தன் ஆளுமையை ரசவாதம் செய்து, மிக நுட்பமாக மனித வாழ்வு பற்றிய சீத்திரங்களைத் தீட்டிருக்கிறார். இந்தச் சாமானிய மனிதன், தமிழ் வாழ்வின் பல இடியப்பச் சீக்கல்களினுள்ளே தன்னை நுழைத்து அங்குமிஸ்கும் செல்கிறான். தன்னிலே எம்மைக் காண வைக்கிறான். வீழுந்து வீழுந்து சீரித்தீடச் செய்கிறான். புத்தகத்தை மூடி வைத்துவிட்டு பல மணி நேரங்கழித்து எங்கேயோ போய்க் கொண்டிருக்கும் போது சட்டென்று இந்த மனிதன் அருகே வருகிறான். எம்மோடு பேசீச் சீரிக்கவும் சீரித்தீக்கவும் வைக்கிறான். இது தீவில்லைநடராசாவின் எழுத்தின் சீறப்பு; சீறந்த எழுத்தினது கோடிடப்பட்ட அடையாளம்.

எளிமையும், மன உணர்வை வசீயப்படுத்தும் சரளமும் ஆசீரியரது எழுத்தாக வாய்த்திருக்கின்றன. முதல் வசனத்தைத் தொடுகிற மனமும் கண்களும் கடைசீ முற்றுந்தரிப்பு வரை புன்னகையோடும், ஆர்வத்தோடும் தொடர்ந்திரும் நகைச்சவை எழுத்து வீத்தை வியப்படையச் செய்கின்றது. தமிழிற்கு இத்தகைய எழுத்து வளந்தரும் வருகை. இப்பணியினை ஆசீரியர் தொடர வாழ்த்துவோம்.

சீ. இராமச்சந்திரன்

சிரிக்க முடியமானால்.....

அந்த நாட்கள் ஆனந்தமான நாட்கள்
ஜூபதுகளுக்கு அறுபதுகளுக்கு முன்
'ஆனந்தமான நாட்கள்'
என்றால் என்னுடன் சண்டைக்கு வரமாட்டார்கள்
ஏன்? எழுபதுகளுக்கு முன் என்று சொன்னாலும்
ஏறக்குறைய ஏற்றுக்கொள்வார்கள்.

சோகமனுபவித்த போதும் சுகம் இருந்தது
நேற்று நடந்தது போல ஒரு சம்பவம் -

எழுபதைத் தாண்டியவர் மரணமானபோது
'ஏன்? மரணமானார்' என்று கேட்டேன் சீலரிடம்.
"BLOOD PRESSURE இரத்த அழுத்தம்" என்றன்.
யிக மெலிந்த தோற்றமுடையவராதலால் இரத்தம்
குறைவாக இருக்கும் - எப்படி அழுத்தம் ஏற்படும்.
'அவருக்குத் தான் இரத்தமேயீல்லையே!
எப்படி பிரசர் வரும்' என்றேன்.
"LOW PRESSURE குறைந்த அழுத்தம்" என்றன்.

இழவு வீட்டில் இத்தகவலும் சீரிப்பாக மாறியது.

அப்போதெல்லாம் -

தாக்கம் முற்றி சண்டைக்கு முன் சண்டியன்
சொல்வான் - 'அடிச்சனெண்டால் அந்திரட்டிக்கு
எலும்பும் கிடையாது'.

அப்படி நடவாது என்பதை அன்று அறிவோம்.

இன்று

"ADDRESS" மட்டுமல்ல

உள்ளதெல்லாம் உள்ளதீல்கல என்றாகும்

போது அந்த நினைவுகள்

சீரிப்பைத் தருமா என்று சீந்தீக்கீன்றேன்.

சீரிக்க முடியும் என்று பிரசரித்து

பழக்க வைத்த பத்தீரிகைகளுக்கும்

தொகுப்பாக்கி நூலாக்கிய

எம். டி. குணசேன நிறுவனத்துக்கும்

அதன் தமிழ் வெளியீட்டுப் பிரிவு ஆசிரியர்

செ. யோகநாதனுக்கும்

சீறந்த முன்னுரை வழங்கிய

என் அருமை நண்பர் சி. இராமச்சந்திரனுக்கும்

என் நன்றிகள்.

சீரிக்க முடியுமானால் படியுங்கள்.

அன்புடன்

இடுகை எஸ். தீல்லைந்தராசா.

கல்யாணம் முடித்துப் பார்!

1. இசையோடு இணைதல்	1
2. அம்மா கொழும்பிலே....!	10
3. சோற்றுக்கடையீனிலே....!	15
4. இடமாற்றம்	19
5. காதற் கடிதங்கள்	24
6. ஈழத்தீவிருந்து புறப்பட்ட வீண்வெளிக் கப்பல்	27
7. கல்யாணம் முடித்துப் பார்!	40
8. யாழ்ப்பாணத்துக்கு இடமாற்றம் தேவையா?	46
9. வீரானப் பயணம்	54
10. 'ஒண்டிமீல்லை'	59
11. வீநோதமான சாதனம்	62
12. மாம்பழும் இனிக்கீறது.	66
13. பீரயாணம் ஒத்துவராது	73
14. மரண அறிவித்தல்	81

இசையோடு இணைதல்

சந்தோஷமான சங்கீத வந்தனங்கள்!

கார்நாடகசங்கீதத்துக்கும், கச்சேரிக்கும் தொடர்புண்டு. அரசாங்க அதிபருக்கும் கச்சேரிக்கும் தொடர்புண்டு. அதனால் 'கார்நாடகசங்கீதம்' நூலை வெளியீடு கச்சேரியில் கடமையாற்றும் என்ன அழைத்தார்களோ அல்லது கார்நாடக சங்கீதத்தை ஐந்து ஆண்டுகள் படித்த காரணத்தால் அழைத்தார்களோ தெரியவில்லை. ஐந்து ஆண்டுகள் கருவுக்குப் பணிவிடை செய்து சங்கீதத்தைப் படித்திருக்கிறேன். அதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு.

வருடத்தீன் இறுதிப் பகுதிகளில் இந்தீயாவில் பல்வேறு சபாக்களில் நடைபெறும் இசை விழாக் கச்சேரிகள் வானொலியில் அஞ்சல் செய்யப்படும். முப்பது, முப்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன் யாழ்ப்பாணத்திலும் ரசீக ரஞ்சன சபா ஏற்பாடு செய்த கச்சேரிகளை இலங்கை வானொலி அஞ்சல் செய்ததுண்டு. கச்சேரி பிரமாதமாக அமையும் போது பாடகர் பக்க வாத்தீயக் கலைஞர்கள் பரஸ்பரம் 'பலே', 'சபாஷ்' போட்டுக் கொள்வதைக் கேட்கும் போது, மீண்டும் மீண்டும் கேட்க வேண்டும் போலவும், கச்சேரி செய்து 'சபாஷ்' வாங்க வேண்டும் போலவும் ஆசை வந்தது. இசை விழாக் கள் நடைபெறுகின்ற காலங்களில் வெளியாகும் மலர்கள் சஞ்சிகைகளில் இசை விழாச் செய்தீகள், துனுக்குகள் ஆசீயவற்றையும் வீரும்பீப் படிப்பேன். சீல நேரங்களில் இசை

வீற்பன்னர்களின் தீற்கையைப் பாராட்டி ரசீகர்கள் தங்கள் வசமுள்ள மோதிரம், தங்கச் சங்கிலி, நகை, பணம், பெறுமதியான கைக்கடிகாரம் முதலியவற்றை நிகழ்ச்சியின் போது அன்பளிப்பு செய்து வரும் பல செய்தீக்களையும் படித்தேன். இசைபாடு சபாஷ் பெறலாம். தங்கச் சங்கிலி பெறலாம் என்ற ஆசையுடன் சங்கீதம் படிக்க ஆரம்பித்தேன். எனது சங்கீத அனுபவங்களைப் பின்னர் பக்காந்து கொள்வேன்.

காலத்தை வென்று நிலைத்து நிற்கும் காநாடக சங்கீதம் மனதத்தில் பக்குவப்படுத்தி உயர்ந்த நிலைக்கும் உன்னத நிலைக்கும் அழைத்துச் செல்லும் தனித்தன்மை வாய்ந்தது. காலத்துக்குக் காலம் தீரையிசை, பொப்பிசை, மெல்லிசை எனப் பல்வேறு இசை வடிவங்கள் தோன்றிய போதிலும் எல்லாவற்றையும் கடந்து காநாடக சங்கீதம் நிலைத்து நிற்பதை காண்கின்றோம்.

இச்சங்கீதத்தை எடுத்தவுடன் பாட முடியாது. காநாடக இசையில் தேர்ச்சி பெறுவதற்கு உண்மையான உழைப்பும் பக்குவமும் முறையான பயிற்சியும் தேவை. தாம், மகிழ்வதற் காகவும் மற்றவர்களை மகிழ்வீப்பதற் காகவும் வாழ்க்கையை நடாத்துவதற் காகவும் பலர் பாருகின்றார்கள் என்பதீல் உண்மையும் இல்லாமல் இல்லை. ஆனால் பாடலைக் கேட்டு பயிர்கள் செழித்து வளர்வதாகவும் பக்ககள் அதீக பாலைச் சுரப்பதாகவும் ஆராய்ச்சிகள் தெரிவிக்கின்றன.

சால்தீரிய சங்கீதமான காநாடக சங்கீதம் கல்பித இசை, கற்பனை இசை என இரு வகைப்பட்டும். வர்ணம், கீருதி, கீர்த்தனை, பதம், ஜாவளி போன்றவை கல்பித இசை என அழைக்கப்படுகின்றது. இவை வாக்கேயகாரர் எனப்படும் இசை வல்லுநர்களால் முன்னரே இயற்றப்பட்ட இசை வடிவம். ஒருவர் தனது குரலிசை மூலமாகவோ அல்லது கருவிகளை

இசைப்பதன் மூலமோ கற்பனைத் தீறனை வெளிப் படுத்துவது 'கற்பனை இசை' என அழைக்கப்படுகின்றது. இதனை 'மனோதர்ம சங்கீதம்' என்றும் சொல்வார். ஆலாபனை, தாளம், பல்லவி, நீரவல் ஆகீயவை மனோதர்ம சங்கீத இசைக்குள் அடங்கும்.

இதய சுத்தியான முயற்சியாலும் இடைவீடாத பயிற்சீயாலும் இலங்கை இசைக் கலைஞர்கள் இந்தியாவிலும் மதிக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். டி.எம். சௌந்தரராஜனுக்கு புகழ் சேர்த்த பாடல்களில் ஒன்றான 'கற்பகவல்லி'யை எழுதியவர் இனுவில் வீரமணி ஜயர். வீமார்சகர் சப்புருவால் வீயந்து பாராட்டப் பெற்ற பெருமைக்குரிப் சீவசக்தி சீவனேசனும் ஈழத்தவரே.

காநாடக சங்கீதத்தைப் பற்றிய விடயங்களை மாணவர் களுக்கும் மாணவர் அல்லாதவர்களுக்கும் அறிமுகம் செய்யும் வகையில் ஆசீரியை கீருஷ்ணகுமாரியின் 'காநாடக சங்கீதம்', நூல் அமைந்துள்ளது. காநாடகசங்கீதத்தைப் பற்றி சிறிதேனும் தெரியாதவர்கள் வாசிக்க வேண்டிய சங்கதிகள் இந்நாலிலே உள்ளன. பல சங்கீதக் குறிப்புகளுடன், சங்கீத மும்மூர்த்தீகள் எனப்படும் தீயாகராஜ ஸ்வாமிகள் முத்துஸ்வாமி தீக்ஷீதர், சீயாமா சாஸ்தீரிகள் பற்றிய சீறு குறிப்பும் தம்புரா, வீகண, வயலின், நாதஸ்வரம், புல்லாங்குழல், மீருதங்கம் போன்ற இசைக் கருவிகளின் அமைப்பு பற்றியும் இந்நாலில் கூறப்பட்டுள்ளது.

காநாடக இசைப் பாடல்கள் கீர்த்தனைகள் பல தமிழ் அல்லாத மொழியில் இருப்பதாலும் அவை பலரது கவனத்தைக் கவரவில்லைப் போலத் தெரிகிறது. பொருள்

விளங்காத காரணத்தினாலும் காநாடக சங்கீதத்தை விரும்பும் ரசீகர்களின் எண்ணிக்கை குறைவாகக் காணப்படுகின்றது.

பொருள் விளங்காத நிலையிலும் காநாடக சங்கீதத்தின் கீர்த்தனைகள் கேட்போரை மெய்மறந்து ரசீக்கச் செய்வதை அனுபவத்தில் கண்டிருள்ளோம். அதே கீர்த்தனைகளைப் பொருள் விளங்கி அல்லது பொருள் விளங்கக் கூடிய மொழியில் அமைந்த பாடல்களாகக் கேட்டால் அதே இன்பத்தையும் சுகானு பவத்தையும் பெற முடியும்.

தீயாகராஜசவாமிகளின் தெலுங்குக் கீர்த்தனையில் வரும் ஓர் அடி - 'நீதீஸால சொகழு' இக்கீர்த்தனையை வெறுமனே கேட்பதை விட,

'நீதீஸால சொகழு' என்ற தெலுங்குக் கீர்த்தனைக்கு 'பணம் இருந்தால் எல்லா சகமும் கீடைத்து வீழுமா?' என்று தமிழ் மொழியில் கருத்துச் சொல்லலாம் என அர்த்தத்தையும் ராகம் தாளம் போன்ற ஏனைய அம்சங்களையும் புரிந்து கொண்ட பீன் பாடலைக் கேட்டால் எவ்வளவு தீருப்தீ ஏற்படுகிறது. இன்னோர் உதாரணம் - 'தோ - நஹி' என்ற ஹிந்தீப் பாடலைப் பல இளைஞர் முனுமுனுப்பதைக் கேட்டு ஒருவரிடம் அதன் பொருளைக் கேட்டேன் அவர் மூழித்தார்.

'நான் கவிஞரில்லை. ஆனால் உன்னைக் கண்டதும் கவிக்க வருகிறது' என ஹிந்தீப் பாடலீன் பொருளைச் சொல்லியதும் மகிழ்ச்சியுடன் 'தோ - நஹி' எனப் பாடுகின்றபோது அப்பாடலீல் உயிர்த் துழிப்பு இருப்பதை உணர முடிந்தது. எனவே இசைப்போருக்கும் இரசீகர்களுக்கும் பொருளும் ராகம் தாளம் போன்ற சங்கதீகளும் தெரிந்தால் புரிந்து ரசீப்பதீல் புதுப்பது சுகம் காணலாம்.

மேடையில் பாருவோர் அங்க சேஷ்டைகள் செய்யக்கூடாது. முகத்தை அழகாக வைத்துக் கொள்ளவும் மலர் ச் சியுடன் கச்சேரி செய்யவும் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். சபையோரைப் பார் க்காமல் பாருவதும், தற்கை நோக்கீப் பாருவதும் தலையை அளவுக்கு மேல் உயர்த்திப் பாருவதும் கவர்ச்சியைத் தராது. சீலர் முகத்தை விகாரமாக்கிக் கொண்டு பாருவதையும் சாதாரணமாக ஒரு சீறிய எல் போய் வரக்கூடிய அளவுக்கு வாயை ‘ஆ’ என அதீக நேரம் வைத்துக் கொண்டு செய்யும் கச்சேரியையும் ரசிகர்கள் வீரும்பமாட்டார்கள்.

சபையைப் புரிந்து கொண்டும், சந்தர்ப்பங்களை உணர்ந்து கொண்டும் பக்க வாத்தியக் கலைஞர்களோடு இணைந்து கொண்டும் செய்யும் கச்சேரி எப்போதும் களைகட்டும். இசைமணி சீர்காழி கோவிந்தராஜன் போன்றோர் இவற்றை அனுசரித்து கச்சேரி செய்ததால் அக்கச்சேரிகள் ரசிகர்களுக்கு இன்பத்தையும் தீருப்தியையும் அளித்தன.

சீல சுவையான சம்பவங்கள்.

ஒரு கலீயாண வீட்டில் நடைபெற்ற கச்சேரியில் சீர்காழி கோவிந்தராஜன் பாடிக் கொண்டிருந்தபோது டி. எம் சௌந்தரராஜன் ரசித்துக் கொண்டிருந்தார். ‘நடந்தாய் வாழி காவேரி’ என்ற பாடலை சீர்காழி பாட ஆரம்பித்தார். செந்தரராஜன் கைகளைக் கூப்பி வணக்கம் தெரிவித்துவீட்டு புறப்பட ஆயத்தமானார். ஆனால் சீர்காழியோ பதிலுக்கு கரங்களைக் கூப்பி வணங்கி வீட்டு பாடலைச் சீறிது மாற்றி ‘இருந்தாய் வாழி காவேரி’ என்று பாடலைத் தொடங்கியதும் செந்தரராஜன் சீரித்துக் கொண்டே சபையில் அமர்ந்து தொடர்ந்து முழுக் கச்சேரியையும் கேட்டு ரசித்தார்.

பாடக் கர்கள் எப்படிப் பாருகின்றாரோ அந்த ஒலியை வயலின் எழுப்பும். ஒரு தடவை சீர்காழி ‘நீ வீட்டு வீட்டாலும்’ என்று பாடிய

போதும் வயலின் வாசிப்பவர் ஏதோ சீறு தவறுதலாக ‘நீ’ என்ற சொல்லை வயலினில் வாசிக்காமல் ‘வீட்டு விட்டாலும்’ என்ற சொற்களையே வாசித்தார். சீர்க்காழி தீரும்பவும் ‘நீ வீட்டு விட்டாலும்’ எனப் பாடி ‘நீ....நீ’ என்று ‘நீ’ என்ற சொல்லுக்கு அமுத்தம் கொடுத்துப் பாடினார். இதை அவதானித்த சபையின் வயலின் வீத்துவானைப் பார்த்தனர். சீறு தவறு என்பதை உணர்ந்து கொண்ட வீத்துவான் முகத்தில் சோர்வு தட்டியது. அதை அவதானித்த சீர்க்காழி பாடிக் கொண்டே மெல்லிய குரலில் ‘சம்மா’ என்று சொன்னார். சீர்க்காழி எவ்வளவு மெல்லிய குரலில் ‘சம்மா’ என்று சொன்னாரோ அதே மெல்லிய ஓலியில் வயலினும் ‘சம்மா’ என்று வாசித்தது. அப்போது எழுந்த கருகோசத்தையும் சீரிப்பொலியையும் பார்க்க வேண்டுமே! சீர்க்காழியும் வயலின் வீத்துவானும் சேர்ந்து கச்சோயை களைகட்ட வைத்துக் கலகலப்பாக்கினார்கள்.

இது போன்ற சம்பவங்களை ரசீக்கும் ரசீகர்கள் பாடகர்களின் இருமலையும் செருமலையும் ரசீக்க மாட்டார்கள். சங்கீத வீத்துவான்களின் கொட்டாவியையும் ஏவறையையும் வீரும்ப மாட்டார்கள். ஏனென்றால் அவை சங்கீதமல்ல. ஒரு தடவை ஒரு நடன அரங்கேற்றத்துக்கு என்னையும் அழைத்தீருந்தார்கள். அஞ்சலி அலாரிப்பு என்று சொல்லும் நடன நீகழ்ச்சீயில் தீல்லானா ஆழயதும் அரங்கேற்றம் செய்யும் சீறுமிகை தீல்லை வாழ்த்தீப் பேச வேண்டும் என்று ஏற்பாடு. ஆனால் ‘சப்தம்’ என்ற உருப்படிக்கு ஆழயதும் ஒரு சத்தம் – அறிவிப்பு – தீல்லை நடராஜா வாழுத்துரை வழங்குவார்.

மேடையிலேறி ஓலிவாஸ்கியை வாங்கிப் பேச ஆரம்பித்தேன். ஒருவாறாகப் பேசீவீட்டு இறங்கிய போது – ‘நீங்களும் கைகளை அசைத்து நீட்டி மாட்டத்து அபீந்யித்து அடவு பீடித்து

நடனமாடுக் கொண்டே பேசீனர்கள். நன்றாக இருந்தது' என்றார் எனது நண்பர்.

நான் உண்மை நிலையைச் சொன்னேன். 'மேடையீலெரியதும் சீல ஏறும்புகள் சட்டையினுள் ஊர்வது போன்ற உணர்ச்சி, சொற்றிந்து கொண்டே பேசமுடியாத நிலையில் கைகால்களை அசைத்து நிவாரணம் தேடி ஒருவாறாகப் பேசி முடித்தேன் பீன்னர் அறிந்து கொண்டேன். பக்க வாத்தீயக் கலைஞருக்குக் கொண்டு வந்த தேநீர் சீந்தீயதால் அதை நாடி வந்த ஏறும்புகள் மேடையிலும் மேடை மேலிருந்தோர் உடையிலும் ஊர்ந்தன. நடன நீகழ்ச்சியை இடையீல் நிறுத்தி நிலைமையைச் சமாளிக்க என்னைப் பேசமாறு அழைத்தார்கள் என்ற வீடயம் பீன்பு தான் இரகசீயமாகச் சொல்லப்பட்டது.

கொழும்பில் தங்கியிருந்த போது இந்தீயாவீலிருந்து வந்த சங்கீத மேதையின் கச்சேரியொன்றுக்குச் சென்றேன். கச்சேரி ஆரம்பமாகுமுன் என்னை இசைமேதைக்கு 'கலைக்டர்' என்று அறிமுகப்படுத்தீனார்கள். இசை மேதையும் கச்சேரியைக் கேட்டு தன்னை வாழ்த்த வேண்டுமென வேண்டுகோள் வீடுத்தார்.

முன் வரிசையில் அமர்ந்து தலையாட்டி தாளம் போட்டு பாடலை ரசீத்துக் கொண்டிருந்தேன். இரண்டாவது பாடல் முடிந்ததும் இசைமேதை என்னை மேடைக்கு வரும்படி மெதுவாக அழைத்தார். அழைத்தவர் காதீல் இரகசீயமாகப் பேசினார். நானும் இரகசீயம் பேசவீட்டு வந்து அமர்ந்தேன்.

என் பக்கத்திலிருந்தவர், 'பாடகர் உங்களிடம் என்ன கேட்டார்?', எனக் கேட்டார். எனது பதில் - 'அடுத்ததாக என்ன பாடலைப் பாருவது என்று கேட்டார். இப்போது நான் சொன்ன

பாடலைத் தான் பாடுகின்றார்' என்றேன். உண்மையில் பாடகர் என்னை அழைத்து, 'கலெக்டர் சார் மன்னிச்சக்கோங்க நீங்கள் பிழையாகத் தாளம் போடுறீங்க. நீங்க போடுற தாளத்தைப் பார்த்தா என்னால் பாட முடியாது. ஆகையினால் தாளம் போடுறகை நிறுத்துங்க. இல்லாட்டி சபையில் இருக்காம வேறே எங்காவது இருந்து தாளம் போடுங்க' என்றார்.

'நானும் இப்ப வேறை எங்கையாவது எழும்பிப் போனால் வித்தீயாசமாக நினைப்பாங்கள். நான் தாளம் போடாமலிருந்து பாட்டடைக் கேட்கிறன்' என்று சொல்லி பிழையான தாளம் போடாமல் கச்சேரி சீற்ப்பாக நடக்க ஒத்துழைத்தேன்.

ஜந்து வருடம் கருவுக்குப் பணிவிடை செய்து படித்த சங்கீதம் வேறொன்றுயில்லை.

பள்ளிக்கூட சங்கீத ஆசிரியை எங்கள் வீட்டிருக்கு அருகீலே வசீத்தவர். மதீய உணவுக்காக வீட்டிருக்குச் செல்லும்போது ஆசிரியையின் தாயார் கட்டித் தரும் சாப்பாட்டுப் பார்சலைக் கொண்டு சென்று கொடுப்பேன். அது ஒரு பணிவிடையில்லையா?

ஆசிரியை கடைகளில் வாங்கும் பொருட்களைச் சமந்து வீட்டிருக்குக் கொண்டு சென்று கொடுத்திருக்கின்றேன். ஆசிரியை தீருமண வீரு, பூப்பு நீராட்டு வீழா போன்ற கொண்டாட்டங்க ஞக்குச் செல்லும் போது கொண்டடை மாலை கட்டிவதற்கு மல்லிகைப் பூ பிழுங்கீக் கொடுத்திருக்கின்றேன். இவை பணிவிடையில்லையா?.....

சோதனை வந்தது. ஆசிரியை எனது பணிவிடைகளையும் கவனத்தில் ஏடுத்து சங்கீத பாடத்துக்கு அதீக புள்ளிகள் தந்தார். அத்துடன் புத்திமதியும் சொன்னார்.

தந்த புள்ளிகள் நாற்பது.

சொன்ன புத்திமதி 'மற்ற மாணவர்களுக்கு ஜம்பது அறுபது புள்ளிகள் போட்டிட்டு உன்னை மட்டும் பெயிலாக்க விருப்ப மில்லை. ஆனபடியால் நாற்பது மாக்ஸ். ஆனால் நீ பாடக் கூடாது. அப்படிப் பாடினால் நாற்பது புள்ளிகளை கூடிப்போச்ச எண்டு குறை சொல்லுவீனம்' என்றார் ஆசீரியை.

எனவே நான் பாடுவதீல்லை. இப்போது தாளமும் போடுவதீல்லை. ஆனால் இசையோடிகைணந்து பாடலை ரசிப்பேன். பாடல் முடிந்ததும் பக்கத்திலிருப்பவர் கை தட்டினால், நானும் கை தட்டுவேன்.

(1993ஆம் ஆண்டு வவுனியாவில் இடம்பெற்ற 'காநாடக சங்கீதம்' நால் வெளியீட்டு உரையிலிருந்து)

அம்மா கொழும்பிலே.....!

'தீபாவளிக்கு மூன்று நாள்தானேயிருக்கு' என எண்ணிக் கொண்டே மத்தீயானச் சாப்பாட்டை வலுக்கட்டாயமாக வாய்க்குள் தீணித்துவீட்டிருக்க கந்தோருக்குள் நுழைந்தேன்.

மேசையில் குவீந்து கீடக்கும் பல கடிதங்களுள் எனது கைகள் புகுந்து எதையோ தேடின. வெள்ளை நீற் 'என்வலப்' ஒன்று கை வீரல்களுக்கிடையில் ஓட்டிக் கொண்டது. இரும்புத் துண்டு காந்தத்தில் ஓட்டிக் கொண்டு இமுபடுவது போல எனது கையில் ஓட்டிக் கொண்ட வெள்ளைக் கவர், கடிதக் குவீயலுக்குள்ளால் மிதந்து மேலே வந்தது.

ஆவலோடு அந்த வெள்ளைக் 'கவரை' உடைத்து உள்ளேயிருந்த என் மனனவியின் கடிதத்தைப் படிக் க ஆரம்பித்தேன். 'அன்பே... ஆருயிரே...' என்று ஆரம்பித்து அடுக்க வசனங்களால் எழுதப்பட்ட கடிதத்தில் - 'எப்படியும் தீபாவளிக்கு நீங்கள் வர வேண்டும். வரும்போது வைட்டு புனுவிலை ஒரு நெநலக்குள் சாரியும் வாங்கி வந்தால் நல்லது' என்பதை சீவப்பு மையால் எழுதியிருந்தாள். 'தீபாவளிக்கு வர வேண்டும், வர வேண்டும்' என்று ஒரு சீழுமைக்குள் மூன்று கடிதங்கள் எழுதி வீட்டாள். 'எப்படியும் நான் வருவேன்' என்று அவளுக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் தீரும்பத் தீரும்ப கடிதம் எழுதி நினைவுட்டியதை எண்ணிச் சீரிக்கும் போது,

‘மாத்தயா ஒங்களுக்கு டெலிகிறாம்’ என்றபடி ஒரு தந்தீயைத் தந்தான் பீயோன்.

படபடக்கும் நெஞ்சத்தோடு தந்தீயைப் பீரித்தேன். ‘என்ன தந்தீ?’ எனக் கேட்டார் பக்கத்தீவிருந்த மூர்த்தி.

‘மத்தியான யாழ்தேவீயிலை அம்மா வாறாவாம். இரவைக்கு ஸ்டேஷனிலை வந்து சந்திக்கட்டாம்.’ என்று சொல்லிவீட்டு மற்றக் கடிதங்களைப் பாடித்தேன்.

யாழ்தேவீயிலே வந்த தாயாரை ஸ்டேஷனில் வரவேற்றேன்.

‘அவள் பொன்னம்மாவை உனக்குத் தொயியுமல்லே... அவளுக்கு ஓப்பிழேசன் எண்டு கொழும்பு பெரியாஸ்பத்தீரியிலை கொண்டு வந்து வைச் சீருக்கினமாம். சரியான கடுமை எண்டு கதைச்சவை. அதுதான் பாாத்தீட்டுப் போகலாமெண்டு வந்தனான்’

அம்மா சொன்னதும்,

‘வருத்தங்கள் எண்டால் வீட்டை போய் பாக்கிறதுதானே அதுக்கு அங்கையிருந்து கொழும்புக்கு வாறதெண்டால் எவ்வளவு செலவு! எவ்வளவு அலைச் சல்!’ என்று அலுத்துக் கொண்டேன்.

‘சீ....அப்பீடிச் சொல்லாகத தம்பி! அவள் எங்களுக்குச் செய்த உதவீ வேறை ஒருத்தரும் செய்யவீல்லை. நீ வயீத்தீலை இருக்கையிலை ஜயோ நான் பெத்த சீமாட்டிதான் வீட்டை வந்து இரவு பகலெண்டும் பாராமல் எல்லாம் செய்து தந்தவள். மா இடிச் சாலென்ன... நெல்லுக் குத்தீனாலென்ன... சரக்கரைச் சாலென்ன... அவள்தான்.....’ அம்மா பேசீக் கொண்டிருக்கையில்...

‘போதும் அம்மா... சரியான களைப்பாக இருக்கும். படுங்கோ’ என்று பேச்சை நிறுத்தி விட்டேன்.

சம்பளம் கொருப்பதற்கு வேண்டிய வெலைகளை அவசரமாக செய்து கொண்டிருந்ததனால் எனக்கு லீவு ஏரூத்க் கவசதீவரவில்லை. அம்மாவுக்குத் துணையாக பக்கத்து வீட்டிலுள்ள பாக்கியக்காவை அனுப்பி வைத்தேன். காலையீல் புறப்பட்டுச் சென்றவர்கள் இரவு ஏழு மணிக்கு டாக்ஸியோன்றில் வந்து இறங்கினார்கள். அவர்கள் வெறுமனே வரவில்லை. சாரிகள், சட்டடைத் துணிகள், அலுமினியப் பாத்தீரங்கள் முதலியவற்றுடன் வந்தார்கள்.

‘நாளைக்குத்தான் பொன்னம்மாவை பார்க்க வேணும். சாமான் சட்டுகள் வாங்கினாப் போலை போக நேரம் வரயில்லை’ என்று சொல்லிக் கொண்டே, கால் முகம் கழுவச் சென்றார் அம்மா.

‘தம்பி! அம்மாவோட ஹொப்பிங் போய் நல்ல முஸ்பாத்தீத்தான்’..... என்றபடி சீரித்தார் பக்கத்து வீட்டு அக்கா.

‘என்ன நடந்தது?’ எனக் கேட்டேன் நான்.

‘நாங்கள் மெயின் ஸ்ரீடாலை சேலைக் கடையளைப் பார்த்துக் கொண்டு போறபோது கடையிலை நீக்கீறவங்க, ‘வாங்கோ, வாங்கோ’ எண்டு கூப்பிட்டதும் அம்மாவுக்குக் கோவம் வந்திருத்து. ‘உங்களுக்கென்ன விசரோ? ரோட்டாலைபோற பொம்பிளையளைக் கூப்பிடுறியள்’ எண்டு அம்மா அடிபடைப்போயிட்டா. பிறகு நான் ஒரு மாதிரி சேவ்பண்ணி ஒரு சீலைக் கடைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போனன். அம்மா சீலையளை ஏருத்துப் பார்த்திட்டு, ‘தம்பி உந்த வீளக்கை

நார்.. நீங்கள் உந்த நீளமான கலயிட்டைக் கொஞ்சத்தி கூடாத துணீகளையெல்லாம் தந்து ஏமாத்தீப் போடுவியள்... கெதியா கலயிட்டை நார் என்று அம்மா சொன்னதும் கடைக்காரர் சீரிக்கத் தொடங்கியிட்டாங்கள். பிறகு அவங்களோடையும் ஒரு மாதீரி நூலாகக் கதைச்சு சாறீஸ் பார்த்தம். ஒரு கடையிலை சூல் டிரிங்ஸ் கொண்டு வந்த உடனே குடிக்க மாட்டன் என்று சொன்னா. பிறகு கொஞ்ச நேரம் செல்ல குடிச்சீட்டு இனிப்புக் காணாது என்று சொல்லிக் கடைக்காரராக் கொண்டு சீனி வாங்கி மிக்ஸ் பண்ணிக் குடிச்சவ.....' சீரிப்புக்கிடையே இந்தக் கதையைச் சொல்லிவிட்டு பாக்கியக்கா வீட்டுக்குச் சென்றார்.

'இவ்வளவு சாமானும் வாங்கக் காச.....' என்று அம்மாவைக் கேட்ட போது....

'நான் வீட்டையிருந்து கொண்டு வந்தனான். இன்னும் இரண்டொரு சாமான் வாங்க வேணும். ஒரு இருநாறு ரூபா தந்தாயெண்டால் நான் கரைச் சல் படித்தயில்லை. வசதியெண்டால் தந்தால் தீபாவளிக்கு ஏதும் வாங்கீக் கொண்டு போகலாம். வருத்தம் பாக்கப்போக வேணும் வெறும் கையோடை போறது அவ்வளவு நல்லாயிருக்காது....' என்னிடமிருந்து பணத்தைக் கறப்பதற்காக அம்மா வார்த்தைகளை அடுக்கிக் கொண்டு போனார்.

'இவ்வளவு சாமானும் வாங்கினது போதாதென்று இன்னும் வாங்கவேணுமென்று நிக்கிறீங்கள். நானும் உங்கடை மருமகனுக்கு ஒரு நூலுக்ஸ் சாறி வாங்க வேணும். இருந்தாலும் இதை வைச்சுக் கொள்ளுங்கோ,' என்று சொல்லிக் கொண்டே ஒரு ஜம்பது ரூபா நோட்டை அம்மாவீடும் கொடுத்தேன்.

அம்மா காசை வாங்கி சேலைத் தலைப்பில் முடிந்து வீட்டு நாளைக்கு இரவு மெயிலிலை தானே போறது? நான்

காலமைக்கு பாக்கியத்தையும் சூட்டிக்கொண்டு மத்தீயானமும் பின்னேரமும் போய் பார்த்தீட்டு வாறன் என்றார்.

அருத்த நாள் பீன்னேரம், ரெயிலில் புறப்படுவதற்குரிய ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தபோது ஆஸ்பத்தீரிக் குப் போன அம்மா வந்தார்.

‘எப்படியம்மா பொன்னுவக்காவுக்கு?’ நான் கேட்டேன்.

‘ஆருக்குத் தெரியும்? நானும் பாக்கியமும் மார்க்கட்டுக்குப் போய் காய்கறி வேண்டிக் கொண்டு ஆஸ்பத்தீரிக்குப் போக ஒண்டரை மணியாப் போச்ச. ஒரு மணிக்குப் பிறகு வீட்மாட்டாங்கள். ஜஞ்ச மணிக்குப் போய் பார்க்கலாம் என்று யோசிச்சீட்டு வாறவழியிலை படம் பார்க்கப் போனம். படம் முடிய ஜஞ்சரை மணியாப்போச்ச. இன்டைக்கு யாழ்ப்பாணமெல்லே போகவேணும்! பீன்னை வந்தீட்டன். இன்னொரு நாளைக்கு வந்து பாப்பம், அல்லது அவள் பொன்னுவுக்கென்ன? வீட்டை வரட்டன். ஆறுதலாகப் போய் பார்க்கலாம்’ என்று சொல்லிவீட்டு அம்மா, தான் வாங்கீன சாமான்களை ஏழுத்து ஒழுங்குபடுத்தீனார்.

பொன்னுவக்காவுக்குச் சுகமில்லையென்று அம்மா கொழும்புக்கு வந்ததையும், சாமான்கள் வாங்கீக் கொண்டு படமும் பார்த்து வீட்டு யாழ்ப்பாணம் புறப்பட்டதையும் நீனைத்து நீனைத்து எனக்குள் சீரிக்கீன்றேன்.

சோற்றுக்கடையினிலே....!

வீட்டுச் சாப்பாட்டிலேயே வளர்ந்த எனக்கு கொழும்பீல் உத்தீயோகம் கிடைத்த போது கடைச் சாப்பாட்டை உருசிக்க வேண்டிய சந்தாப்பம் ஏற்பட்டது.

முதன் முதலாக புலால் உணவு ஹோட்டலுக்குச் சென்று அங்கிருந்த மேசையின் முன்னால் அமர்ந்தேன். ஐந்து நிமிடங்களாகியும் என்னை ஒருவரும் கவனிக்கவில்லை. அந்த ஐந்து நிமிடத்துக்குள் அங்கு நடைபெறும் நீகழ்ச்சீகளை ஓரளவுக்குக் கவனித்துக் கொண்டேன்.

ஒருவர் சோற்றைப் போட்டு விட்டு ‘என்ன கறி?’ என்று கேட்கிறார். ‘என்ன இருக்கு?’ என்று சாப்பீடப் போனவர் கேட்டதும் ‘ஆரு, இறால், கோழி, நண்டு, கணவாய்’ என்பார்.

சாப்பீடுபவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள், ‘அதெல்லாம் வேண்டாம், மீன் காணும்’ என்றதும் சோறு போடுபவர் ‘மீனாம் மீன்’ என்று சொல்லிக் கொண்டே அடுத்தவர்களுக்குச் சோறு போடுகிறார். இடையிடையே அவர் சொல்லிக்கொள்ளும் வார்த்தைகள்

‘தம்பீ இஞ்சாலை கோழி’

‘ஆட்டைக் கொண்டு வா’

‘ஐயாவுக்கு அவிச்சதீலை ஒண்டு’

‘பைப்பாடி இறைச்சி’

அவர் சொன்னவற்றுள் ‘பைப்படி இறைச்சி’ என்ற சொல் என் செவிகளில் உரமாக விழுந்து நெஞ்சில் நன்றாகப் பதீந்து என்னைச் சீந்திக்க வைத்தது. ‘பைப்படி இறைச்சி’ என்றால் என்ன இறைச்சி? ஆட்டிரைச்சி, மாட்டிரைச்சி, கோழி, பன்றியெல்லாம் சாப்பிட்டிருக்கிறேன். பைப்படி இறைச்சி என்று கேள்விப்பட்டது கூட இல்லையோ! என்று சீந்தனைக் கடலில் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் போது.

எனக்கும் இலைபோட்டு சோறு படைக்கப்பட்டது. ‘ஜயாவுக்கு என்ன கறி?’ சோறு போட்டவர் கேட்டார்.

கறி என்றதும் பைப்படி இறைச்சி நீணனவுக்கு வந்தது. அதை உருசி பார்க்க வேண்டுமென மனதீல் எண்ணிக் கொண்டு ‘பைப்படி இறைச்சி கொண்டு வாங்கோ’ என்றேன்.

‘பைப்படி இறைச்சியோ?’ அது என்ன தம்பி என்று கேட்டார் சோறு போட்டவர்.

‘எனக்குத்தான் பைப்படி இறைச்சியென்றால் என்னவென்று தெரியவில்லை. சொன்னவருக்கும் தெரியவில்லையே’ என எண்ணியபடி, ‘இப்ப கொஞ்ச நேரத்துக்கு முதல் பைப்படி இறைச்சி எண்டு நீங்கள் தானே சொன்னீங்கள்? அது தான் எனக்கும் வேணும்!’ என்றேன்.

அவர் சீரித்துவீட்டு, மூலையீலிருந்த மேசையைக் காட்டி, அதீலை இருந்தால் தான் பைப்படி இறைச்சி கீடைக்கும் என்றார்.

‘அதேனப்படி? இந்த மேசையீலிருந்தால் போடக் கூடாதோ?’ என்று சந்தேகத்துடன் கேட்டேன்.

அவர் தீரும்பவும் சீரித்து வீட்டு, 'தம்பி! அந்த மேசை தண்ணீவாற பைப்படிக்குப் பக்கத்திலை இருக்க. அதீலை இருக்கீர ஆக்கள் இறைச்சி கேட்டால் பைப்படி இறைச்சி எண்டு சொன்னால் தான் கறி வைக்கிறவங்களுக்கு டக்கெண்டு தெரியும்' என்று வீளக்கம் கொடுத்தார். அவரது வீளக்கத்தைக் கேட்ட எனக்கு சீரிப்பு வந்தது.

சோறு வைப்பவர் சொல்லுகின்ற வார்த்தைகளைப் பாருங்களேன். ஒவ்வொன்றும் கேள்விப் படாது முறையில் சொல்கிறார்.

'ஜயாவுக்கு ஆடு'

'தம்பி இவருக்குக் காலை உடை'

'கோழி ஓண்டு இறைச்சி ஓண்டு'

'அறையிக்கிளை ஆடு'

'ஸ்ரலை இப்பீடிக் கொண்டு வா'

'இஞ்சாலை நண்டு'

'எங்கை கோழியைக் காணவீல்லை'

'இவருக்கு இரண்டாம் தரம் மரக்கறி'

'இரசம் களாஸ் இரண்டு'

முதன் முதலாக 'தம்பி இவருக்குக் காலை உடை' என்று சொன்னபோது நான் ஏதோ சண்டை வரப்போகுதாக்கும் என்று பயந்து வீட்டேன். பீன்பு நண்டுக் காலை உடைப்பதற்குத் தான் 'இவருக்குக் காலை உடை' என்று சொன்னதைப் புரிந்து கொண்டேன்.

இப்படித்தான் 'அறையிக்கிளை ஆடு' போய் வீட்டதாக்கும், அதை வெளியே தூரத்துவதற்காகத் தான் 'அறையிக்கிளை ஆடு' என்று சொல்லுகிறார் என்பது பீன்புதான் தெரியவந்தது.

தீருமணம் செய்த புதீதீல் நானும் மனவீடும் கோல்பேஸ் கடற்கரைக்குப் போய்விட்டு இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு சோற்றுக் கடைக்குச் சென்று ஒரு அறையிலுள் அமர்ந்தோம். எங்களைத் தவிர வேறு சீலரும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். சோறு வைப்பவரின் வாயிலிருந்து பிறக்கும் வசனங்களை ‘மீலீஸ்’ நன்றாக இரசித்துக்கொண்டு சாப்பிட்டார்.

திடீரென்று மிகவும் சீரமப்பட்டு தனது கால்களைத் தூக்கி கதிரைக்கு மேல் போட்டுக் கொண்டு ‘ஜேயோ...ஜேயோ’ என்று கத்தீனார்.

நான் என்னவோ ஏதோவென்று தூஷித்துக் கொண்டு ‘என்ன? என்ன?’ என்று கேட்டேன்.

‘ஜேயோ! அறையிக்கிளை நண்டு எண்டு சொல்லுது சோறு வைக்கிற மனுசன். எனக்கு பயமாயிருக்கு’ என்றாள் என் மனவீ.

நான் சீரித்துக் கொண்டே சோற்றுக் கடைச் சம்பவங்களை விளக்கிச் சொல்லியும் என் மனவீயின் பயம் தெளியவீல்லை.

-1967-

இடமாற்றம்

எனது சீவ்கள் நண்பர்களில் ஒருவரான சீரிசேனா இ.போ.ச. பஸ்ஸில் கொண்டக்டராக கொழும்பில் வேலை பார்த்து வந்தார். கொழும்பிலுள்ள சீல பிரயாணிகள் அவரைப் பற்றி பெட்டிசம் எழுதியதால் இ. போ. சபை, நண்பர் சீரிசேனாவை யாழ்ப்பாணத்தீல் பருத்தீத்துறை டிப்போவுக்கு இடமாற்றம் செய்து விட்டது. யாழ்ப்பாணத்துக்கும் பருத்தீத்துறைக்கும் இடையில் ஒழிக்கொண்டிருக்கும் பஸ்ஸில் கடமையாற்றிய போது கீடைத்த அனுபவங்களை என்னிடம் சொன்னார். அவற்றைத் தொகுத்துத் தருகின்றேன்.

பருத்தீத்துறை பஸ் நிலையத்தீல் பஸ்ஸை நீறுத்தீ விட்டு, ட்ரைவருடன் டை குழிக்கச் சென்றாராம். தேநீர்க்கடையிலிருந்த வெள்ளள அப்பங்கள் சீரிசேனாவுக்குப் பசியை உண்டாக்கவே, ‘ஜயா அப்பங் கொருங்க’ என்று கடைக்காரனிடம் சொல்ல, அவன் ஆறு அப்பங்களையும், மூன்று வாழைப்பழங்களையும் கொண்டு வந்து கவத்தானாம். சீரிசேனா இரண்டு அப்பங்களையும் ஒரு வாழைப்பழத்தையும் சாப்பிட்டுவிட்டு கணக்கைக் கேட்டாராம். கடைக்காரன் எழுபத்தீரண்டு சதம் என்றானாம். ‘என்ன கணக்கு? எப்படி வரும் எழுபத்தீரண்டு சதம்?’ என்றாராம் என் நண்பர். அப்பங்கள் ஆறும் மூப்பத்தாறு சதம், வாழைப்பழம் மூன்றும் இருப்பத்தீணாலு சதம், டக்குப் பன்றிரண்டு சதம் ஆக மொத்தம் எழுபத்தீரண்டு சதம் – என்றானாம் கடைக்காரன்.

அத்தனையும் சாப்பிடவில்லை. இரண்டு அப்பழும் ஒரு வாழைப்பழுமும் தானே சாப்பிட்டது. எப்படி எல்லாத்துக்கும் கணக்குப் போடலாம் என்று வாதிட்டாராம் நன்பார் சீரிசேனா. ‘அது கொழும்பிலை தான் சாப்பிட்டதுக்கு மாத்திரம் காச கொடுத்தால் கானும். யாழ்ப்பாணமென்றால் சாப்பிட்டா வென்ன, சாப்பிடாவிட்டாலென்ன கோப்பையில் வைத்த முழுச் சாப்பாட்டுக்கும் காச கொடுக்க வேணும்’ – என்று ட்ரைவர் கடைக்காரனுக்குச் சாதகமாக சொல்லிவிட்டார். சீரிசேனா கடையிலிருந்து புறப்பட்டு பஸ்ஸில் வந்து ஏறினார்.

‘எங்கு போறது?’ – முன் சீட்டிலிருந்தவரிடம் கேட்டார் சீரிசேனா.

‘ஓரிடத்துக்குப் போககயுக்கிளை எங்கை போறதெண்டே கேக்கிறது? ஏன் மேனை ஆக்களோடை என்ன மாதீரி கடைக்க வேணுமென்டு தெரியாதே? காலத்தாலை முழுவியளமும் நல்லாயில்லை. எங்கை போறதெண்டு கேக்கிறியே! முன் சீட்டிலிருந்தவர் முழுவியளம் சரியில்லையென்பதால் சீரிசேனாவை ஏச ஆரம்பித்தார்.

‘எங்கு போறது?’ – இரண்டாம் முறையாகக் கேட்டார் சீரிசேனா.

‘பேந்தும்.... ஒருக்காலும் எங்கை போறதெண்டு கேக்கப்படாது. துலைக்கே போறீங்கள்? என்டு கேக்க வேணும்’ – முன் சீட்டிலிருந்தவர் யாழ்ப்பாணத் தயிழ் பண்பாட்டை சீரிசேனாவுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார்.

‘ஞாலைக்கு போறிங்க?’ – சீரிசேனா கேட்டுக் கொண்டே டிக்கட்டொடொடுத்து விட்டு, இரண்டாம் சீட்டுக்கு வந்து ‘ஞாலைக்கு போறிங்க?’ என்றார் சீரிசேனா.

‘ஓம் தம்பி துலைக்குத் தான் போறும்’ என்று சீட்டிலிருந்தவர் சொன்னார். சீரிசேணாவுக்குச் சீரிப்பு ஒரு பக்கம் கோபம் ஒரு பக்கம். ‘பூலைக்கு.... இடம் சொல்லுங்க’ என்றார். ‘பட்டினத்துக்கு இரண்டு தீக்கற்று எழுது’ இப்போது தான் சரியான பதில் வந்தது.

பட்டினம் என்றால் யாழ்ப்பாணம் என்று சீரிசேணாவுக்குத் தெரியும். ஆனால் அடுத்தடுத்த சீற்றுகளில் இருந்தவர் கள் சொல்லிய இடங்களுக்கு எப்படி டிக்கட் எழுதுவதென்று தெரியவில்லை சீரிசேணாவுக்கு.

‘பூலைக்கே போறது?’ சீரிசேணா கேட்டதற்கு சீலர் சொல்லிய இடங்கள் –

‘உடையார் வீடு’

‘வேதக் கோவீலுக்கு பீறுக வாற சந்தி’

‘ஆனை தூக்கீயடி’

‘கனகரத்தினம் வீட்டடி’

‘நொத்தாரில் படலை’

‘புறாப் பொறுக்கி ஆலடி’

‘சங்கக் கடைக்கு அங்காலை வாற மரத்தடி’

இப்படியான இடங்களையும் தேடிப் பீடித்து எழுதியவுடன் சீரிசேணாவின் வேலை முடிந்து வீடுமென்று நினைக்கிறார்களா?

அதுதான் இல்லை. ஆட்கள் இறங்க வேண்டிய இடங்களில் மணியை அடித்து ஆட்களை இறக்க வேண்டியதும் அவர் பொறுப்புதானே!

‘உதிலை வாற பெரிய புளியடியிலை நீப்பாட்டு’ ஒரு கீழவீ சீரிசேணாவுக்குச் சொல்ல, சீரிசேணா புளியமரம் எங்கே நீற்குது

என்று பஸ் கண் ணாடிக் கூடாக எட்டிப் பார்த்தான். கீழவின் குறிப்பிட்ட இடத்தில் பல புளியமரங்கள் இரண்டு கரையிலும் இருந்தன. அவற்றுள் எந்தப் புளியமரம் பெரிதாக இருக்கிறது என்று சீரிசேனா கண்டு பிடிப்பதற்குள் பஸ் புளியமரங்களைக் கடந்து அப்பால் போய் விட்டது.

'எட, குறுக்காலை போவாங்கள். புளிய மரத்தடியிலை இறக்கச் சொன்னால் ... எங்கை கொண்டு போறாங்கள்? இந்த வயது போன காலத்திலை என்னண்டு நடந்து போறது?' கீழவின் வாய்க்கு வந்தபடி தீட்டித்தீர்த்தாள்.

அந்தக் கீழவியைச் சமாதானப்படித்து இறக்குவதற்குள் போதும் போதும் என்றாகி விட்டது சீரிசேனாவுக்கு.

இன்னொரு முறை ஒரு கீழவி பிள்ளையார் கோவிலிடிக்கு டிக்கட் எடுத்தாளாம். சீரிசேனாவுக்கு பிள்ளையார் கோவிலுக்கும் வைரவர் கோவிலுக்கும் வீத்தியாசம் தெரியாமல் வைரவர் கோவிலில் இறக்கி விட்டு விட்டார். கீழவி சீரிசேனாவைப்பற்றி வைரவர்டிடமும் முறைப்பாடு செய்ததோடு, பத்திரிகை நிருபர் களிடமும் சீரிசேனாவைப் பற்றி சொல்லி விட்டாள்.

பிரயாணிகள் சீரிசேனாவிடம் கேட்கும் கேள்விகளுள் சில:

'கைக்குளப்பாரியார் வீட்டை போறதெண்டால் எங்கீனை இறங்க வேணும்?'

'நீ கலியாணம் முடிச்சிட்டியோ?'

'இந்த பஸ் ஸிலை போனால் யாழ் தேவீயைப் பிடிக்கலாமா?'

‘மட்டக்களப்பு வச எத்தீனை மணிக்கு’

‘சீல்லாலைக்கு ஏந்த வசவிலை ஏற வேணும்?’

‘நெல்லியழியிலை இறங்கி எம்.பி. யின்ற வீட்டை ஏந்த வழியாலை போக வேண்டும்?’

‘கந்தசாயி கோயில் பூசை எத்தீனை மணிக்கு?’

‘பட்டினத்தீலையிருந்து தீருக்கணாமலைக்கு வசவுக்கு எவ்வளவு காச எடுப்பீனும்?’

இத்தனை கெள்விகளுக்கும் பதில் சொல்வதோடு பல கரைச்சல்களை அனுபவித்தாலும் யாழ்ப்பாணத்தீலேயே வேலை பார்க்க சீரிசெனா விரும்புகிறார். அதற்குரிய காரணத்தைக் கேட்டேன்.

‘இது என்ன? யாழ்ப்பாணத்தீலை ஜாதி சாமானங் பனங்கல்லு இருக்குதானேன்! அது மிச்சங் டேஸ்ட் என்கிறார் சீரிசெனா.

(சீரிசெனா கற்பனைப் பாத்திரம்) – 1967 –

காதற் கழிதங்கள்

'அத்தான்! நானும் நீங்களும் காதலால் ஓன்றாகி வீட்டோம். மேல் நாட்டிருக்குப் போய் உங்கள் இதயத்தை எனக்கும், எனது இதயத்தை உங்களுக்கும் மாற்றிக் கொண்டால் என்ன?'

- காதலீ எழுதீய கழிதத்தீல் காணப்பட்ட பகுதி

அழகில் சீதையையும், அருங்கற்பில் கண்ணகீயையும், ஆடலில் மாதவியையும், பாடலில் ஒளவையாரையும் ஒத்த என்னருமைக் காதலியே!

உனது சூந்தல் கார்மேகத்தைப் போன்றது. கண்கள் கடல் மீனைப் போன்றவை. மூக்கு கிளி மூக்குப் போன்றது. நீ அணியும் குளிர்ச்சிக் கண்ணாடியாற் தான் உலகம் மழையைப் பெறுகிறது. நீ வாயில் பூசீயிருக்கும் லிப்ஸ்டிக் தான் உனக்கு முன்னால் வரும் வாகனங்களை நிறுத்துகிறது. சரசரவென்று இருக்கும் உனது அப்பளக் கண்ணங்கள்தான் எனக்கு சோற்று நீனைவை உண்டாக்குகிறது...'

- இப்படித் தொடர்கிறது கலைவகுப்பு மாணவனின் காதல் கழிதம்

- வீஞ்ஞானப் பட்டதாரி எழுதீய கழிதம். -

‘நைட்ரீக் அசீட்’ போன்ற உன் நிறம் என்னை மயக்கி வீட்டது. ‘ரோச்கலயிட் பல்ப்’ போன்ற உன் கண்களுக்குத்தான் எவ்வளவு ‘பவர்’! இருக்கிறது. ‘டேஸ்ட்டியூப்’ போன்ற உன் பளபளப்பான வீரல்களை ஏந்த நேரமும் தடவீக் கொண்டிருக்க வேண்டும் போலத் தெரிகிறது. வாயுச் சாடி போன்ற உன் கழுத்தீல் இருக்கும் நெக்லஸ் நல்ல வழி. நீலக்கரீக் குவியலீல் நெருப்பு ஓரிவது போல உனது கறுத்தத் தலையைச் சீவப்பு ரிபன் அலங்கரிக்கும் ஆழகே ஆழகு. மொத்தத்தில் நீ ஒரு வீஞ்ஞான ஆய்வு கூடம்.

‘சசீலாவைப் போல் இனிய குரல் படைத்த இனிமைக் காதலியே!

ஜெயலலிதாவை வீட உனது சொக்கு ரொம்ப ஆழகு, கவர்ச்சி நடிகை வீஜ்யாவைப் போல உனக்கும் ஆழகிய பற்களுண்டு. ராஜஸ்ரீயின் சொண்டு - பாரதீயின் கண்கள் - ராதிகாவின் மூக்கு - நாட்டியப் பேரொளி பத்மினியின் நெற்றி - புதுமுகம் லலிதாவின் தலையலங்காரம் - நடிகையர் தீவகம் சாவித்தீரியின் நாடி - இத்தனையும் ஒருங்கமைந்த உன் முகம் என் மனதில் காதல் போதையை உண்டாக்கி வீட்டது.

- சீனிமாப் பைத்தியம் எழுதிய கடிதத்தீவிருந்து எழுத்தது.

சந்தையில் காய்கறி வீற்கும் கந்தையா, கீரை வீற்கும் செல்லாச்சீக்கு எழுதிய கடதாசி. -

‘எனக்குப் பீரியமான செல்லாச்சீயே!’

நான் உன்னை நேசிக்கிறேன். சந்தையிலை கீரைக் கடகத்தோடை உன்னைக் கண்ட பீற்குதான் காதலைப் பற்றி யோசீச்சன். உடனேயே கடதாசி எழுதுகிறன்.

தக்காளிப் பழும் போன்ற கன்னமும், தேங்காய்த் தும்பு போன்ற தலைமயிரும், நாவல் பழும் போன்ற கறுத்தக் கண்ணும், புடலங்காய் போன்ற கையளும், கீரக்கட்டுப் போலை குரும்பீக் கட்டும் வெண்டிக் காயைப் போலை சூரான மூக்கும், பீலாப் பழச்சுளை போல வாயும்.....

இவையெல்லாம் எனக்கு..... எனக்கு..... எழுத வெக்கமாய்க் கிடக்கு.....

உன்ற கையெழுத்தைப் பாக்க நல்ல ஆசையாய் இருக்கு. ஆரிடமாவது கேட்டு ஒரு கடதாசீ எழுது.

- 'காதலன் கந்தையா' -

1967 -

ஈழத்திலிருந்து புறப்பட்ட விண்வெளிக் கப்பல்

கடந்த சீல வாரங்களாக உலகத்தின் மூலம் முருக்குகள் எல்லாம் விண்வெளிப் பயணத்தைப் பற்றியே பேச்சாக இருந்தது. பத்தீரிகைகளிலும் அநேக பக்கங்கள் ‘அப்பலோ – II’ பற்றிய செய்தீகளால் நிறைக்கப்பட்டிருந்தன. வானொலி யிலும் விண்வெளி யாத்திரையைப் பற்றிய வீடயங்களுக்கே முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டது. பத்தீரிகைகள் மூலமாகவும் வானொலி வாயிலாகவும் செய்தீகளை அறிந்த ஈழத்து இளைஞர்களில் சீலருக்கு தாழும் ஒரு விண்வெளிப் பயணத்தை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசை உண்டாகியது. ஆசையினால் அவர்கள் ஏழுத்த முயற்சிகளையும் உருவாக்கிய தீட்டங்களையும் பெற்ற வெற்றிகளையும் சருக்கமாக வீவாப்பதே இக்கற்பணக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

விண்வெளிப் பயணம் செய்வதற்கு வீரும்பீய பலரில் – தனதீ வாய்ந்தவர்களாக திருவாளர்கள் வைத்தீவிங்கம், பொன்னம்பலம், ஆதிமூலம் ஆகீயோர் தொவுசெய்யப் பட்டார்கள். நமது விண்வெளி வீரர்கள் மூவரும் வானவெளியில் எதுவித பிரயாணங்களையும் மேற்கொள்ளத் தோதும், இ. போ. ச. பஸ் வண்டிகளில் இடைவீடாது பல முறை பயணம் செய்த காரணத்தால் – இவர்கள் மூவரையும் விண்வெளிப் பயணத்துக்கு ஏற்றவர்களை நமது இளைஞர் குழு தெரிந்து ஏழுத்தது. விண்வெளிக்கப்பலுக்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம் என்பது பெரும் பிரச்சினையாக இருந்தது. தமிழர்வும் மீக்க

இளைஞர்கள் சீலர் தமிழ்ப் பெயர் தான் வைக்க வேண்டுமென்றார்கள். ஓரளவுக்கு மேல் நாட்டு நாகரிகத்தைத் தமுஹர் கொண்ட சீலர் 'ஆங்கிலப் பெயர் குட்டுவதே அழகானது' என்று அபிப்பிராயம் தெரிவித்தனர். மற்றும் சீலர், எம். ஜி. ஆர்., சீவாஜி, ஜெமினி, ஜெய்சங்கர் முதலிய சீனிமா நடிகர்களில் எவ்ராவது ஒருவரின் பெயரை வைக்கலாம் என்றனர். பெயர் வைக்கும் பெரிய பிரச்சினைக்கு முடிவு காண முயன்று ஆராய்ச்சியாளர்களுடன் தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்ட போது -

'அப்பலோ' என்பது சக்தி வாய்ந்த ஒரு கிரேக்கக் கடவுளின் பெயராகும். என்று அமெரிக்கர் சீரிவித்தனர்.

'அப்படியானால் எங்கள் தெய்வங்களின் பெயரில் ஏதாவது ஒன்றை வீண்வெளிக் கப்பலுக்கு வைப்போம்' என்ற எண்ணத்துடன் இளைஞர் குழு கூடியது.

சீவபெருமான், முருகன், பிள்ளையார், கிருஷ்ணர் ஓவ்வொருவரும் ஓவ்வொரு பெயரைச் சொன்னார்கள்.

வீண்வெளிப் பயணத்தின்போது தாய்க் கலத்தை இயக்கவிருந்த தீரு. ஆதீமூலம் (மைக்கல் கொலின்சக்குப் பதிலாக) எழுந்து, 'அப்பலோ என்பது சக்தி வாய்ந்த கடவுளின் பெயராகும். ஆகவே நாமும் ஒரு பயங்கரக் கடவுளின் பெயரை வைக்கலாம். முனீஸ்வரர் என்ற பெயரை வைத்தால் நல்லது' என்றார்.

சந்திரனில் முதல் முதல் கால் வைப்பதற்காக இருந்த தீரு. பொன்னம்பலம் (அக்ஷிங் ஆம்ஸ்ட்ரோங்) ஆதீமூலத்தீல் முனீஸ்வரர் - வைரவர் முதலியவர்களெல்லாம் பயங்கரமானவர் எல்ல... முறிகண்டிப் பிள்ளையார் தான் கொஞ்சம் பொல்லாதவர். தனக்கு முன்னால் போய் வரும் கார், லொறி முதலிய வாகனங்கள்

தனது இடத்தைத் தாண்டிம் போது, நிறுத்தாமல் போனால் வாகனங்களுக்குச் சேதம் விளைவிப்பார். எனவே 'முறிகண்டிப் பிள்ளையார் - I' என்று எங்கள் வீண்வெளிக் கலத்தை அழைக்க வாம் என்றார்.

பெயர் குட்டிம் வைபவம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போது வீண்வெளிக்குச் செல்ல இருந்தவர்களில் ஒருவரான தீரு. வைத்தீவிங்கம் வந்தார். கறி வாங்குவதற்காக காச பெற்றுச் செல்ல வந்த தீருமதி வைத்தீவிங்கம், தான் வந்த காரியத்தை மறந்து, 'ஆண் தெய்வங்களின் பெயரை வீட பெண் தெய்வங்களின் பெயர் தான் நல்லாக இருக்கும். முதல் முதல் ஒரு பெண் பிரதமரை உருவாக்கீன நாடு இலங்கை தான். எனவே இலங்கையிலிருந்து முதல் முதல் பறக்கும் றொக்கெட்டிருக்கு பெண் தெய்வங்களில் ஒன்றான காளியின் பெயரை வைக்கலாம். 'காளியம்மன்' - I என்பதே நல்ல பெயர்' என்றார்.

அதுவரையில் மொனம் சாதித்த தீரு. வைத்தீவிங்கம் சொன்னார். 'எல்லாக் கடவுளையும் வீட மருதழிலை இருக்கிற வீரபத்தீர் தான் சரியான பயங்கரமான ஆள். ஆனாலும் 'மருதழ வீரபத்தீர்' என்ற பெயரை வைப்போம். வேண்டுமானால் மீஸ்டர் பொன்னம் பலத்தீன் வீருப்பப்படி முறிகண்டிப் பிள்ளையாருக்கு மரியாதை செய்யலாம். எப்படியென்று கேட்டால் - நாங்கள் முறிகண்டிக்கு மேலால் போகும் போது கீயரை மாத்தி கொஞ்சம் சீலோ பண்ணி மரியாதை செய்யலாம்.'

வைத்தீவிங்கத்தீன் வீருப்பம் நிறைவேறியது. வீண்வெளிக் கப்பலுக்கு 'மருதழ வீரபத்தீர் - I' என்று பெயரிடப்பட்டது.

'இலங்கையிலேயே நுவரெலியா தான் மிகவும் உயரமான இடம். சந்தீரனுக்கும் நுவரெலியாவுக்குமுள்ள தூரம் குறைவு.

ஆகவே அங்கேயிருந்து மருதடி வீரபத்தீரரை அனுப்பலாம்’ இப்படி ஆதீருலம் சொன்னதை மற்றவர்களும் வரவேற்றனர்.

‘சந்தீர மண்டலத்தீவிருந்து தீரும்பி வரும் போது அமெரிக்க வீரர்கள் கடவில் வீழுந்தது போல நாமும் வீழுவதா னால் இந்து சமுத்தீரத்தீல் தான் வீழ வேண்டும். அது பெரிய சமுத்தீரம். நாங்கள் வீழும் இடத்தைக் கண்டு பீடிக்க முடியாது. எனவே மகாவலீ கங்கையில் இறங்குவோம்’ என்று பொன்னம்பலம் சொல்லி முடிப்பதற்குள்ளாக, ‘மச்சான் உனக்கு மூளையிருக்கு, மூளையிருக்கு’ என்று கவத்தீவிங்கமும் ஆதீருலமும் கத்தினார்கள்.

நுவரெலியாவிலிருந்து ‘மருதடி வீரபத்தீரரை’ அனுப்புவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்வதீல் இளைஞர் குழு இரவும் பகலும் உழைத்தது.

வீண்வெளியில் செல்லும் போது பாதுகாப்பாக இருப்பதற் காக கூப்பனுக்குக் கீடைக்கும் சீத்தைத் துணீகளில் வீசேட உடைகள் தைக்கப்பட்டன. சாப்பிடுவதற்காக நவீன ஹோட்டல் ஒன்று சோறு முருங்கைக்காய்க் கறி, இட்டிலி, தோசை, இடியப்பம் முதலியவற்றை மாத்தீரகளாகத் தயாரித்தது.

‘அப்பலோ – I’ அமைப்பு முறையைப் போலவே ‘மருதடி வீரபத்தீரா் – I’ அமைக்கப்பட்டது. அதாவது தாய்க் கலம் – சந்தீரக் கலம் என்ற இரண்டையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து வீண்வெளிக்கு அனுப்புவது, சந்தீரனிலிருந்து – பொன்னம்பல மும், கவத்தீவிங்கமும் சீறு வாயில்னுடாக நுழைந்து சந்தீரகலத்தைப் பிரித்துக் கொண்டு சந்தீர மண்டலத்தீல்

இறக்குதல், தீரு. பொன்னம்பலம் சந்தீரக் கலத்தின் கயிறு வழியாக (ஏனி தயார் செய்வதற்குப் போதீயளவு நேரம் கீடைக்காததால் ஒரு கயிற்றைக் கட்டியிருந்தார்கள்) சந்தீரனில் காலை பதினொரு மணியளவில் (அமெரிக்கர் கணித்தது போல 11.12 மணி 1.47 மணி என்பது தமிழர்களின் பண்பாட்டுக்கு ஒத்து வராததால் பதினொரு மணியளவில் என்று நேரம் குறிப்பிடப்பட்டது. வலது காலை வைத்தல், நீலவைமை சரியாக இருந்தால் வைத்தீவிங்கமும் இறங்கி மண், கற்பாறைகள் முதலியவற்றைச் சேர்த்துக் கொண்டு மீண்டும் சந்தீரக் கலத்தில் ஏறி தாய்க் கப்பலை வந்தடைந்து - பூமியை நோக்கி பயணத்தை ஆரம்பித்து மகாவலி கங்கையில் வீழுதல், தாய்க் கப்பலை இயக்கும் பொறுப்பு தீரு. ஆதீழுலத்தீடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

ஒரு போயாவன்று தீட்டமீட்டபடி நுவரெவீயா நகர மண்டபத்துக்குப் பின்னாலுள்ள வீளையாட்டுத் தீவில் 'மருதழ வீரபத்தீரர்' வானவெளிக்குச் செல்லும் காட்சியைக் காண்பதற்காகப் பலர் கூடியிருந்தனர்.

சரவண முத்துச் சாத்தீரியார் கணித்த நேரத்தில் 'மருதழ வீரபத்தீரர்' புறப்படத் தயாரானபோது, 'போகாதே போகாதே என் கணவா' என்று பாடத் தொடங்கி வீட்டார் தீருமதி பொன்னம்பலம். தீருமதி பொன்னம்பலத்தைச் சமாளிப்பதற்குள் தீருமதி வைத்தீவிங்கம், தீருமதி ஆதீழுலம் ஆகியோருக்குப் போதும் போதுமென்றாகி வீட்டது.

வானவெளி வீரர்களுக்கு உற்சாகமளிக்க ஓலை பெருக்கீயில் இசைத் தட்டுக்கலைப் பாடவைத்தார்கள். 'நீலவே என்னிடம் நெருங்காதே. நீ இருக்கும் இடத்தீல் நான் இல்லையே!' என்ற பாட்டை முதலில் ஓலைபரப்பியதும் அத்தம் தெரிந்த ஒருவர்

அதை நிறுத்தச் சொல்லி வேறு நல்ல பாடல்களைப் போடச் சொன்னார்.

ஒருவாறாக ‘மருதழி வீரபத்தீரர் – I’ பொன்னம்பலம், கவத்தீவிங்கம், ஆதிமூலம் ஆகியோரை சமந்து கொண்டு வானவெளியில் மிகமிக வேகமாகப் பறக்கத் தொடங்கியது. இவர்கள் மூவருக்கும் நுவரெலியாவிலிருந்த கட்டுப்பாட்டு நிலையத்துக்குமிடையே டெலிபோன் டெலிவிஷன் தொடர்பு இருந்தது.

இரவு எட்டு மணியிருக்கும் மருதழி வீரபத்தீரரிலிருந்து கட்டுப்பாட்டு நிலைய அதீகாரியோடு பொன்னம்பலம் பேசுகின்றார். ‘ஹலோ.... சேர் இன்றைய கலண்டரை ஒருக்கால் பாருங்கோ. என்ன போயா? அமாவாசை... பருவமா? அட்டமிழாயா?’

‘அதைப் பற்றியொன்றும் நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம்’ கட்டுப்பாட்டதீகாரி சொன்னார்.

‘இல்லை சேர் எவ்வளவோ தூரம் வந்து விட்டோம். இன்னும் சந்தீரனைக் காணவில்லை. அமாவாசை நாளென்றால் சந்தீரன் இருக்காது தானே!..... அதுதான் கேட்டனாங்கள். அமாவாசையெண்டால் பூமிக்குத் தீரும்பீ வருவம். ஒரு பெளரணமி நாளாகப் பார்த்துப் போவம்.’ – இப்படி கவத்தீவிங்கம் சொன்னதைக் கேட்டு கட்டுப்பாட்டு நிலைய அதீகாரி சிரித்தார்.

‘அமாவாசையெண்டால் பூமியிலை இருக்கீர ஆக்களுக்குத் தான் சந்தீரன் தெரியாது. நீங்கள் இன்னும் மூன்று மணித்தீயாலம் பிரயாணம் செய்தால் சந்தீரன் தெரியும்’ என்றார் கட்டுப்பாட்டு அதீகாரி.

காலை பதினொரு மணிக்கு சந்தீரனில் இறங்கத் திட்டமிட்டவர்கள் - இருவு பதினொரு மணிக்கு சந்தீரனிலிருந்து எழுபது மைல் தூரத்தில் வட்டா.மிடத் தொடங்கினார்கள்.

'பொன்னம்பலமும் வைத்தீவிங்கமும் தாய்க் கலத்தீவிருந்து சந்தீரக் கலத்தைப் பீரித்துக் கொண்டு செல்லலாம்' என்று கட்டிப்பாட்டு நிலையம் அறிவித்ததும் - தாய்க் கலத்தை இயக்க வேண்டிய ஆதிமூலம் ஆழத் தொடங்கி விட்டார்.

'மச்சான் எனக்குப் பயமாயிருக்கு. என்னைத் தனியீவிட்டிட்டிருப் போகாதேயுங்கோ. நீங்கள் சந்தீரனிலை இறங்கீதிரும்பி வருமத்திரும் என்னாலை தனியாக இருக்க முடியாது.....' இருக்க முடியாது.....' ஆதிமூலம் அழுது கொண்டே சொன்னார்.

'சரியடா... ஆதி அழாதே. இந்தா கன்டோஸ் மீல்க் சொக்கலேற். இதைச் சாப்பீடு' - என்றபடி பொன்னம்பலம் ஒரு பெட்டி கன்டோஸ் சொக்கலேற்றறக் கொடுத்தார். ஆதிமூலம் அதை உடைத்துச் சாப்பீட்டிருக் கொண்டிருக்கும் போது - பொன்னம்பலமும் வைத்தீவிங்கமும் தாய்க் கலத்தீவிருந்து சந்தீர கலத்தைப் பீரித்துக் கொண்டு சென்றார்கள்.

'சரி.... சரி..... என்ன விட்டிட்டிருப் போட்டாங்கள். இவங்களுக்குச் சாப்பீட ஒன்றும் வைக்கக் கூடாது' என்று எண்ணிய ஆதிமூலம், தாய்க் கலத்தீவிருந்த சாப்பாடு முழுவதையும் சாப்பீட்டிரு முடிக்கும் வேலையில் இறங்கினார்.

பொன்னம்பலத்தையும் வைத்தீவிங்கத்தையும் சமந்து சென்ற 'நீலாக்கலம்' சந்தீரனின் மேற்பறப்பில் இறங்கீயதும் பொன்னம்பலம் ஜன்னலால் வெளியே எட்டிப் பார்த்தார்.

'பொன்னம்பலம் ஆரும் பெட்டையள் போறானுகளோ எண்டு பார்?' சந்தீர மண்டலம் சென்றபோதும் மனதில் அதே எண்ணம் தான் வைத்தீவிங்கத்திற்கு.

‘மச்சான் வைத்தீ – நீ முதல் இறங்கு நான் பிறகு இறங்கிறன்,’ சந்திரனில் கால் வைக்க பயந்த பொன்னம்பலம் முதலில் வைத்தீவிங் கத்தை இறக்கிவீட முயன்றார். வைத்தீவிங்கமும் பயத்தினால் ‘பொன்னம்பலம் நீ முதலில் இறங்கப்பா. நான் பிறகு இறங்கிறன்’ என்றார்.

‘உனக்கும் பயமாயிருக்கு... எனக்கும் பயமாயிருக்கு. இப்படியே பூமிக்குப் போய்ட்டு அங்கே எங்கேயாவது நாறு இறாத்தல் மண் எடுத்துக் கொண்டு போய் சந்திரனில் எடுத்ததெண்டு காட்டுவம்,’ பொன்னம்பலம் சொன்னது டெலிவிஷன் மூலமாக கட்டுப்பாட்டு அதீகாரிக்குக் கேட்டு விட்டது. அவர் பேசுகின்றார். ‘பொன்னம்பலம் அன்ட் வைத்தீவிங்கம் நீங்கள் என்ன செய்தாலும் டெலிவிஷன் மூலம் தெரியும். மக்களை ஏழாற்ற முடியாது. நீங்கள் பயப்படாமல் இறங்குங்கோ.....’

‘சந்திரக்கலத்’தீல் கட்டப்பட்டிருந்த கயிற்றின் வழியாக பொன்னம்பலம் இறங்கிக் கொண்டிருந்த போது ‘இறங்க வேண்டாம். இப்போது இறங்க வேண்டாம்’ – என்று கட்டுப்பாட்டு நிலையத்தீவிருந்த சாத்தீரி சரவணமுத்து கத்தினார். ‘பொன்னம்பலம் பொறுத்துக் கொள். இராகு காலம் முடியிறதுக்கு இன்னும் ஜஞ்ச நிமிஷம் இருக்கு. அதுக்குப் பிறகு தான் இறங்க வேணும்.’

– என்ன செய்வது! சீறு வயதீவிருந்தே சாத்தீத்தீல் ஊறி வளர்ந்தவர்களாயிற்றே! ஜந்து நிமிடம் சென்ற பீன்பு தான் பொன்னம்பலம் சந்திரனில் இறங்கினார்.

பூமியிலிருந்து கொண்டு சென்ற சாக்கில் மண் கணமும் கல்கலமும் மண்வெட்டியால் அள்ளி நீரப்பினார் பொன்னம்பலம்.

‘வைத்தி! நீ என்ன பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய். கீழே இறங்கி வா...’ என்றார் பொன்னம்பலம்.

‘நீலாக் கலத்’ கைவீட்டு சந்தீரனில் கீழே இறங்கிய வைத்தீவிங்கம், ‘ஒரு சீகரெட் அடித்தால் தான் வேலை செய்யலாம்’ என்றவாறே சீகரெட்டைப் பற்ற வைக்க முயன்றார். மூன்று நிமிடங்களுக்குப் பிறகுதான் சீகரெட்டைப் பற்ற வைக்க முடிந்தது.

‘சீ... யானைப் பெட்டியைக் கொண்டு வரயில்லை. இது வேறை ஏதோ சூடாத பெட்டி’ சீகரெட்டை ஊதிக் கொண்டே மண் வெட்டியைத் தூக்கினார் வைத்தீவிங்கம்.

‘வைத்தி! அந்த நெருப்புப் பெட்டியை ஒருக்கால் தாரும்’ – பொன்னம்பலம் நெருப்புப் பெட்டியைக் கேட்டார்.

‘பொன.... நீ தான் சீகரெட் குடிக்கிறதில்லையே... பீறு ஏன்?’ எனக் கேட்டார் வைத்தீவிங்கம்.

‘காதுக்குள்ளை ஏதோ கடிக்கீற மாதிரிக் கீடக்கு,’ சொல்லியபடியே வைத்தீவிங்கத்தீடம் இருந்த நெருப்புப் பெட்டியை வாங்கி அதீவிருந்த கடைசீக் குச்சை எடுத்துக் காது கடைந்து ஊத்தை எடுத்தார்.

‘ஹலோ...மிஸில் பொன்னம்பலமும், மிஸில் வைத்தீவிங்கமும் உங்களோடு கதைக்க வீரும்புகிறார்கள்’ என்றபடியே கட்டுப்பாட்டு நீலைய அதீகாரி, சந்தீரனுக்கும் பூமிக்குமிடையே டெலிபோன் இணைப்பை ஏற்படுத்தீக் கொடுத்தார்.

அவர்களுக்கிடையீல் நடந்த உரையாடல் –

தீருமதி பொன்னம்பலம் 'நீங்க இப்ப என்ன செய்யிறீங்கள்?'

தீரு. பொன்னம்பலம் 'இங்கே கொக்கோ நீற்மான மண்ணைச் சேகரித்துக் கொண்டு இருக்கிறேன். உனது நீணவுச் சீன்னமாக நீ உடுத்துக் குளிச்ச சாறி - பாவிச்ச வெறும் லிப்ஸ்டிக் கவர், கியூடெக்ஸ் போத்தில், கூர் இல்லா ஜிபிரோ பென்சில் எல்லாம் சந்திரனிலை வைச்சீருக்கன்.'

தீருமதி பொன்னம்பலம் 'தாங்கூ டார்லிங். சந்திரனிலை தங்கம் இருக்கெண்டு ஒரு புத்தகத்திலை படிச்சனான். இருந்தால் நீறைய ஏருத்துக் கொண்டு வாங்கோ. புதுப் புதுப் பெற்றனிலை நகைசெய்யலாம்.'

தீருமதி பொன்னம்பலத்தீடமிருந்து ரீசேவரை தீருமதி வைத்தீலிங்கம் வாங்கினார்.

தீருமதி வைத்தீலிங்கம்:

'நான் மிலில் வைத்தீலிங்கம்.....'

தீரு. வைத்தீலிங்கம்: 'நான் தான் டார்லிங் என்ன வேணும்?'

தீருமதி வைத்தீலிங்கம்:

'இஞ்சாருங்கோஅமெரிக்கன் பாஷனிலை ஒரு வீட்டு கட்ட வேணுமெண்டு ஜிழ்யா போட்டு வைச்சீருக்கன். சந்திர மண்டலத்திலை நீறைய கல்லு இருக்குதாம். ஏருத்து ஏறியுங்கோ நான் கச் பீடிப்பன்.'

'இப்போது கொழும்பில் இருந்து வந்த பீரபல வீயாபாரி செல்லத்துரை உங்களோடு பேசவார்' - கட்டுப்பாட்டு

நிலையத்தீனுடைய அதீகாரி பொன்னம்பலத்தையும் செல்லத் துரையையும் தொலைபேசி மூலம் சேர்த்து வைத்தார்.

செல்லத்துரை 'மில்டர் பொன்னம்பலம் சந்தீரனிலை கொக்கோ நிற மண் இருக்கெண்டு சொன்னீங்கள். முடிஞ்ச அளவிலை அதை ஏழுத்துக் கொண்டு வாங்கோ அதுக்கு நான் சல்லிதாறன்.....'

பொன்னம்பலம் 'ஏன் உங்களுக்கு கொக்கோ நிற மண்?'

செல்லத்துரை 'இல்லை கொக்கோ பவுடரோடை மண்ணையும் கலந்து வீற்கலாம்.'

கடமைகளை முடித்துக் கொண்ட பொன்னம்பலமும் வைத்தீவிங்கமும் 'நிலாக்கலத்' தீல் ஏறினார்கள்.

'சா! சந்தீரக் கலத்தீன் கீழே நீண்டிருக்கும் தீரையக் கொஞ்சத்தீனால் சந்தீரக் கலம் மேலேனமும்பும்' - கட்டுப்பாட்டு நிலைய அறிவித்தல்.

'பொன்னம்பலம், அந்தத் தீரையக் கொஞ்சத் தெருப்புப் பெட்டியில்லை.' வைத்தீவிங்கத்தீன் ஏக்கம்.

'வைத்தி! நீ தான் சீகரெட் குடிச்ச நெருப்புப் பெட்டிய முடிச்சது' பொன்னம்பலத்தீன் ஏச்ச.

'இருந்த கடைசிக் குச்சை காது கடைய எண்டு வாங்கி எறிஞ்ச போட்டாய்' வைத்தீவிங்கத்தீன் குற்றச்சாட்டு.

தீடீரென்று பொன்னம்பலத்தீன் மூளை வேலை செய்தது. சந்தீரக் கலத்தை வீட்டிறங்கி மண் ஏழுத்த இடத்தீற்குச்

சென்றார். வைத்தீவிங்கம் குடித்து வீட்டு ஏறிந்த குறைச் சீகரெட்டை எடுத்து வந்து அதீவிருந்த நெருப்பின் மூலம் தீரிய கொளுத்தினார்.

புகைத்து வீட்டு சீற்தளவு சீகரெட் மீச்சம் வைத்ததற்காக வைத்தீவிங்கத்தை கட்டுப்பாட்டு அதீகாரி டெலிவிஷன் மூலம் பாராட்டியதோடு, கீழே வந்து இறங்கியதும் கை குலுக்குவதாகச் சொன்னார்.

எல்லாணம் போல, ‘புல்.....’ என்ற ஒசையுடன் புறப்பட்டுச் சென்ற ‘சந்தீரக் கலத்’தை தாய்கலத்துடன் இணைக்கவிடாது ஆதீமூலம் தடுத்தார்.

‘மச்சான்! சீலோனுக்குப் போனதும் உன்னை ஒரு தமிழ்ப் படத்துக்கு கூட்டிக் கொண்டு போறன்’ என்று பொன்னம்பலம் சத்தீயம் செய்து கொடுத்ததும் ஆதீமூலத்தீன் மனம் இளகியது. தாய்க் கலமும் ‘சந்தீரக்கல’ மும் இணைந்தது.

பொன்னம்பலமும் வைத்தீவிங்கமும் ‘சந்தீரக்கலத்’ தீவ் இருந்து தாய்க் கலத்துக்குள் நுழைந்ததும் ‘சந்தீரக் கலத்’தை கழற்றி வீட்டு தாய்க் கலத்தை நுவரெலியாவை நோக்கீ வீரவாகச் செலுத்தினார்.

பொன்னம்பலமும் வைத்தீவிங்கமும் களளப்பீனால் உறங்கி வீட்டனர். ஆதீமூலம் கப்பலை இயக்கிக் கொண்டிருந்தார். மகாவலி கங்கையில் இறங்க வேண்டு மென்பதே தீட்டம். இவர் களை வரவேற்பதற்குத் தயாராக பெரிய சன சமுத்தீரமே தீரண்டிருந்தது.

ஆதீமூலம் பூமிசாத்தீரம், சாத்தீரம் சாயாகப் படிக்கவில்லை. அதனால் அவருக்கு மகாவலி கங்கை எது - களனி கங்கை எது என்ற வீவரங்கள் தெரியாது.

‘மருதழி வீரபத்தீர்ர்’ களனி கங்கைக்கு மேலால் பறந்து கொண்டிருக்கும் போது தற்செயலாக ஆதிமூலம் கீழே குனிந்து பூமியைப் பார்த்தார். இதுதான் மகாவலி கங்கையாயிருக்க வேண்டுமென்ற என்னத்துடன் ‘மருதழி வீரபத்தீர்ர் – I’ என்னும் முதலாவது வீண்வெளிக் கப்பலை களனி கங்கையில் இறக்கினார். ஏதோ நல்ல காலமாக மீனவர்களால் வீண்வெளி வீரர்கள் மூவரும் காப்பாற்றப்பட்டிருக்கரை சேர்ந்தனர்.

‘இனி என்ன செய்வம். இங்கேயீருந்து பஸ்ஸிலை போவம்’ என்றார் கவத்திலிங்கம்.

‘அது சரி.... சந்தீர மண்டலத்திலிருந்து கொக்கோ நீற மண் எடுத்தீர்களாமே! எங்கே? ’ என்று ஆதிமூலம் கேட்டதும், பொன்னம்பலமும் கவத்திலிங்கமும் ஒருவரை ஒருவர் வீழிகள் பிதுங்கப் பார்த்தார்கள்.

‘அடடே... அது ‘சந்தீரக் கலத்’ தீலை கவத்து வீட்டிரு எடுக்க மறந்து போனோம். இறங்கிற அவசரத்தீலை அதைக் கவனிக்கவீல்லை’ பொன்னம்பலம் சமாளித்தார்.

‘சந்தீரக் கலம் மேலேதான் சற்றிக் கொண்டிருக்கும். நவம்பர் மாதம் போய் எடுத்து வரலாம்’ எனச் சொல்லி மன மகிழ்ந்தார் கவத்திலிங்கம்.

‘முதல் நுவரெலியாவுக்குப் போவோம்’ என்றவாறு மூவரும் ஒரு பஸ் ஹோல்டிங் பிளேசீல் வந்து நின்றனர்.

(கட்டுரை எழுதி முடிக்கும் வரையில் பஸ் வந்து அவர்களை ஏற்றிக் கொண்டு சென்றதாகத் தெரிபவீல்லை)

1969 இல் அமோக்கா அப்பலோ II விண்வெளிக் கலத்தை அனுப்பிய போது எழுதப்பட்டிருக்கிற ராதாவீல் பிரசுரமானது.

குருவான் கூடுதலாக பிரபு வெள்ளியே என்று சொல்லி நான் கூடுதலாக உலோகமாக கூறுவது மாதுவும் ராதாவும் ப்ரஸீய பழங்குடி – சுதாவும் அதை கூடுதலாக கூறுவது மாதுவும் கூறுவது கூடுதலாக கலியானம் முடித்துப் பார்!

ஜந்நாறு ரூபா பெறுமதீயான நகைப்பெட்டி என்பது ரூபா பெறுமதீயான நநலக்ஸ் சாரி, நீம்மதீயற்ற மனம் இவற்றோடு செட்டியார் தெருவில் நடந்து கொண்டிருந்தேன். தீட்ரென எனது சட்டையை யாரோ பீடித்தீழுத்ததால் தீட்ருக்கிட்டு, ‘வழிப்பறிக் காரணோ?’ என்ற பயத்தீனால் ‘ஐயோ!’ என்று கத்துவதற்கு வாயெடுத்தபோது –

‘ஹலோ நடா ஹவ் ஆர் யூ?’ என்று கேட்டுக் கொண்டே என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தான் றொபேட்.

‘நீங்களா....? நல்ல வேளை. நான் பயந்து போனேன்.

‘பயந்து போனீரோ...! அப்ப வாரும் ட குடிப்பம்’ என்று ஒரு தேந்ரீ கடைக்கு அழைத்துச் சென்றான் றொபேட்.

‘இரண்டு ட வழவாகக் கப்பிலை போட்டுக் கொண்டு வா’ சப்களையருக்கு ஓட்டர் கொடுத்து வீட்டு, ‘நடா, ட வர அரை மணித்தீயாலமாகும். அது வரைக்கும் ஏதாவது கதைப்பம்’ என்றான் றொபேட்.

நான் ஒன்றும் பேசவீல்லை. தீரும்பவும் றொபேட் தான் கதைக்க ஆரம்பித்தான். ‘நடா, உதென்ன சாரி போலை பிருக்கு?’

'மாமியும் மீவிஸ்ஸாம் வெசாக் பார்க்க யாழிப்பாணத்தீவை யிருந்து வந்தவை. இன்னும் போகயில்லை' நானும் கதைக்க ஆரம்பித்தேன்.

'அவை வெசாக் பார்த்தீட்டு இரண்டொரு நாளீலை போயிருவினமெண்டு சொன்னீர். இன்னும் போகயில்லையோ?' றொபேட் கேட்டான்.

'அவையஞும் ஏதோ ஜூடியாவிலைதான் வந்தீருக்க வேணுமெண்டு நினைக்கிறன். நான் இருக்கீர போழங்கிலை பொம்பிளையாக்கள் இருக்க வசதியில்லையெண்டாழியால் - சரோ அக்கா ஆக்களோடை புனுமெண்டல் பிளட்சிலை இருக்கிறதுக்கு ஒழுங்கு செய்தன. பிறகென்ன.....இரண்டு மூன்று நாளைக்குள்ளள மாமியும் மீவிஸ்ஸாம் சரோ அக்கா ஆக்களோடை நல்ல சீநேகிதமாயிட்டினம்.....' நான் கதையளந்து கொண்டிருந்தேன்.

'எப்பாழியாம் வெசாக்?' பிழிச்சுக் கொண்டுதாமோ? பந்தல் எல்லாம் கூட்டிக் கொண்டு போய் காட்டினீரோ?' றொபேட் கதையை வேறு பக்கம் தீருப்பினான்.

'மாமிக்கு வெசாக் பந்தலை வீட சரோ அக்கா போட்டிருந்த காப்புதான் நல்லாப் பிழிச்சுக் கொண்டுதாம். கொழும்புக்கு வந்த மற்ற நாள் என்னை ரகசீயமாகக் கூப்பிட்டு 'அவள் சரோவின்ற கையைப் பார்த்தீயோ?' எண்டு கேட்டா. 'மாமி நான் என்ன சாத்தீரியாரே.....சரோ அக்காவின்ற கையைப் பார்க்க' எண்டு மாமியைக் கேட்டன்.'

சப்ளையர் கொண்டு வந்த தேநீரைக் கூடக் கவனியாது, 'வலு இன்றஸ்டாகப் போகுது. சொல்லு..சொல்லு.' மிகுதீக் கதையையும் கேட்கத் துடித்தான் றொபேட். அவன் ஆவலைப் பூர்த்தி செய்வதற்காகக் கதையைத் தொடர்ந்தேன்.

‘உனக்கு எங்கை போனாலும் பகிழ்தான். சரோ நல்ல வடிவான பற்றனிலை காப்பு ஒரு சோடி போட்டிருக்கிறாள். கொழும்பிலைதானாம் செய்தவ. இதையும் ஆழிச்சு அப்பீடி ஒரு சோடி செய்வீச்சுத் தா....’ என்னுடைய கையிலை தந்தீட்டா.

‘மாமி! இஞ்சை செய்யச் சொல்லிக் குடுத்தால் கனநாள் போகும். ஆரிலை பாப்பம்’ என்னுடைய மாதீரீச் சமாளிக்க பார்த்தன். உடனே மாமி, ‘இல்லைத் தம்பி, ஆரிலை செய்யிறதெண்டால்தான் நாள் போகும். சரோவின்ற புருஷன் மூண்டு நாளிலை செய்தவராம். ஆரிலை இருக்கிற தட்டார் இவ்வளவு வடிவாச் செய்ய மாட்டாங்கள்’ எண்டா. பீறகு மாயியோடை என்னத்தைக் கதைக்கிறது. சரியெண்டு காப்பை வாங்கி சரோ அக்கா போட்டிருந்த பற்றனிலை செய்யச் சொல்லி ஓட்ட கொடுத்தன் என்று சொல்லிவிட்டு, ஆறிக்கொண்டிருந்த தெந்தீரை வாயினுள் ஊற்றினேன்.

‘எங்கை மாமிக்குச் செய்த காப்பைப் பார்ப்பம்?’ ஆவலோரு கேட்டான் ரொபேட்.

‘இதிலை இன்னொரு புதீனம் கேளன். சரோ அக்கா போட்டிருந்த பற்றனிலை காப்புச் செய்வீச்சுக் கொண்டு போய் மாமிக்குக் குடுத்தன். மாமி பெரிய புஞ்சுகத்தோடை சரோ அக்காவுக்குக் காட்டப்போன போது, சரோ அக்கா போட்டிருந்த காப்புக்கும் நான் செய்வீச்சுக் கொண்டு போன காப்புக்கும் கனவீத்தியாசம் இருந்தது.’

‘நடா’ நீங்க குடுத்த இடத்திலை காப்பை வேறை பெற்றனிலை செய்து போட்டாங்களோ?’ ரொபேட் சந்தேகத்தோரு கேட்டான்.

நான், இல்லையென்னும் பாவனையில் தலையை அசைத்துவிட்டு ‘மாமி’ கொழும்புக்கு வந்து, என்னட்டை புதுக்காப்பு செய்யச் சொல்லிஓட்டார் தந்த பீறகு, சரோ அக்கா மாயிக்குத் தெரியாமல் புதிசாக வேறை ஒரு டிகையினிலை காப்பு எடுத்தீட்டா. பீறகு மாயியென்ன குறைஞ்சவவே? உடனை தனக்கும் சரோ அக்கா போட்டிருக்கிற பற்றனிலைதான் காப்பு வேணும் என்னும் பீஷவாதம் பீஷக்கத் தொடங்கி வீட்டா.... இது இரண்டாவது சோஷ் என்று சொல்லிக் கொண்டு நகைப்பெட்டியைத் தீற்று காட்டினேன்.

றொபேட் காப்பைப் பார்த்ததும் பாராததுமாக, ‘ஏன் நடா நீங்க செய்து தர மாட்டன் என்னும் ஒரு போடு போட்டிருக்கலா மே?’ என்றான்.

‘கல்யாணம் முடிக்கைக்கீளை தரலாமென்டு சொன்ன சீதனத்திலை இன்னும் கொஞ்சம் வர வேண்டியிருக்கு. அது தான் மாமி கேட்ட பற்றனிலை செய்து கொடுத்தனான்’ என்று சொன்னேன்.

‘நீரும் வீழியத்தோடைதான். ஆக மொத்தம் உங்கடை மாமி இந்த இரண்டு கீழமைக்குள்ளை இரண்டு சோஷ காப்பு செய்வீச்சுப் போட்டா. ஆ..... மீஸீஸ் ஒண்டும் கேக்கயில்லையே?’

சாறிப் பெட்டியைத் தீற்று, ‘இந்த நெலக்ல் சாறி அவவுக்குத்தான்’ என்று சொன்னேன்.

‘இதுதான் நடா! மீஸீஸாக்கு ஒரு சாறியோடை சமாளிச்சீட்டாய். மாமிக்கு இரண்டு சோஷ காப்பு. வயது போனது களோடை எப்பவும் கரைச்சல்தான்.’ இப்படிச் சொன்னான் றொபேட்.

நான் இலோசாக சிரித்துக் கொண்டேன். ‘உங்களுக்கு அனுபவம் காணாது றோபேட். மாமி, மீஸீஸ், சரோ அக்கா எல்லாரும் வெசாக் பார்க்க போகையிக்கின்னள், சரோ அக்கா வீட்டிருக்குப் பக்கத்திலை இருக்கிற ரீட்டா அக்காவும் எங்களோடை சேர்ந்து கொண்டா. அவரூடு றோசாப் பூப்போட்ட பட்டர் நந்லோன் டிவிஸ்கிள் சாறி கட்டியிருந்தவ,

‘நாங்கள் எல்லாரும் வெசாக் பந்தலிலை செய்தீருந்த கலையிற் வேர்க்கீஸ் பாக்கிறும். மீஸீஸ் என்னாட எண்டால் ரீட்டா அக்கா உருத்தீயிருந்த பட்டர் நந்லோன் சாறியைத் தான் நெருகுப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தா. மீன் கடையிலை போட்டிருந்த பந்தலைக் காட்டி, ‘ராணி இந்தப் பந்தல் எப்பீடி’ எண்டு மீஸீஸ்கை நான் கேட்டதுக்கு, ‘ரீட்டா கட்டியிருக்கிற சாறி நல்லாயிருக்கு’ எண்டு மீஸீஸ் சொல்லுறா. மீஸீஸ் ஆசைப்பட்டிட்டா எண்டதுக்காக ரீட்டா அக்கா வைச்சீருந்த மாதீரி சாறியொண்டு நேற்று வாங்கீக் கொண்டுபோய்க் குடுத்தனான்.’ சொல்லிவீட்டு மீதுதீத் தேநீரையும் குடித்து முடித்தேன்.

‘அப்ப உதேன் உந்த சாறி?’ என்ற றோபேட்டின் கேள்விக்கு பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தேன்.

‘நேற்று சாறி வாங்கீக் கொண்டு போனபோது, சரோ அக்கா, ரீட்டா அக்கா, மீஸீஸ் எல்லாரும் நின்று முன் றாயிலை கதைச்சக் கொண்டிருந்தனவ. உடனை மீஸீஸ் என்றை கையிலையிருந்த சாறியை வாங்கி அக்காமாருக்குக் காட்டினா. ‘பட்டர் நந்லோன்’ இரவிலை கட்டத்தான் நல்லாயிருக்கும். பகலீலை கட்ட இதுதான் வழவான சாறி’ எண்டு சொல்லிக் கொண்டு சரோ அக்கா ஒரு நீல நீற நெநலக்கீஸ் சாறியைக் கொண்டுவந்துகாட்டினா. ரீட்டா அக்காவும் ஒத்துப் பாடி,

‘பட்டர் கந்லோனை வீடு கந்லக்ஸ் சாறிதான் நல்லது. அது தான் இப்பா பாஷன்’ என்று கதையை முடிச்சா.

‘சரி ராணி, அப்பழியெண்டால் இந்த பட்டர் கந்லோனை தாரும். நான் நாளைக்கு மாத்தீக் கொண்டு வாறன்’ என்று கேட்டதும் ‘சீ வேண்டாம். இந்தச் சாறி வீரிச்சப் பாத்திட்டம். அதோடை இதைத் தீருப்பீக் கொண்டு போனால் கடைக்காரர் பகிழ் பண்ணுவாங்கள். இரவிலை எங்கையாலும் வெளிக் கீருறபோது கட்டுறதுக்கும் ஒரு சாறி வேணும்தானே! இது கீடக்கட்டும். நீங்கள் சரோ அக்கா வைச் சீருக்கிற மாதிரி புதிசாக ஒரு கந்லக்ஸ் சாறி வாங்கி வாருங்கோ’ என்று மிலில் ஒரே பீழியாய் பீழிச்சா.....’

‘அதுதான் உந்த சாறியாக்கும்’ என்று நொபேட் தான் கூறிக் கொண்டு வந்த குரும்பக் கதையை முடித்தான்.

‘ஓம்! பொம்பீஸையென் இப்பழத்தான். பற்றன் மாற பாஷன் மாற அவையனும் மாறிக் கொண்டிருப்பினம். நீங்களும் கலியாணம் முடிச்சப் பார்த்தால் தான் இது தெரியும்’ என்று சொல்லிக் கொண்டே பல் நிறுத்துமிடத்தை நோக்கி விரைவாக நடந்து கொண்டிருந்தேன். ஏனென்றால் இன்றைக் காவது மாமீயையும், மனவீயையும் எப்பீழியும் யாழ்பாண மெயில் புகையிருத்தில் அனுப்பி வீடு வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணத்துக்கு இடமாற்றம் நேவையா?

வேலைக்குச் சேர்ந்த நாள் முதல் கொழும்பு - கண்டி - நுவரெலியா காலி என்று மாற்றம் கிடைத்துக் கொண்டிருந்ததே தவிர பிறந்த ஊருக்கு மிகக் கிட்டிய நகரமான யாழ்ப்பாண இடமாற்றம் எனக்குக் கிடைக்கவே இல்லை. ஓவ்வொரு வருட முடிவிலும் யாழ்ப்பாண இடமாற்றம் பெறுவதற்காக எவ்வளவோ பாடுபட்டேன், ஆனால் பலன் கிடைக்கவில்லை.

இரு நாள் யாழ்ப்பாணம் அலுவலகமொன்றில் கடமை யாற்றும் அரியரத்தீனம் சொன்ன செய்தீ எனக்குப் பெரு மகிழ்ச்சியை அளித்தது. ‘இந்த முறை நான் எக்கவுண்டன்சீ சோதினை எடுக்கிறன். யாழ்ப்பாணத்தீலை ஒரு மூண்டு மாதம் இருந்தால் ஒரு மாதீரிப் பாடச்சக்கிழச்சீ சோதினையை வழிவாக எழுதலாம். இதுக்கு நீதானடப்பா உதவி செய்ய வேணும். ஒரு மூண்டு மாதத்துக்கு ‘ரெம்பரி’ யாக நான் கொழும்புக்கு வந்து உன்றை வேலையளைச் செய்யிறன். நீ யாழ்ப்பாணம் வந்து என்றை வேலையளைச் செய்யலாம். உனக்குச் சம்மத மெண்டால் இப்பவே ஒரு அப்பீளிகேஷன் எழுதித் தா’ என்ற அரியரத்தி னத்தின் வேண்டுகோள் என் செவிகளில் தேனாக இனித்தது.

மூன்று மாத தற்காலிக இடமாற்ற உத்தரவோட எனது சொந்த ஊரான உடுப்பிடிக்குப் போன்போது பெரியதொரு ராஜவரவேற்பு கிடைத்தது.

பக்கத்து வீட்டிரு பரமசாமியின் பல்லிளிப்பு - 'தம்பி ஊரோடை வந்தாச்ச. எங்களுக்கும் ஒத்தாசை உதவியாயிருக்கும்.'

சீரிய தகப்பனாரின் குழந்தைகள் துள்ளிக் குதீத்து ஒடி வந்தன. 'பெரியண்ணா ஓவ்வொரு நாளும் இரவிலை எங்களுக்குக் கொஞ்சம் பாடம் சொல்லித் தர வேணும்.'

கன்னங்கள் குழிவிழுச் சீரிக்கும் கருணாவின் வேண்டுகோள்: 'நல்ல கதைப் புத்தகங்கள் லைபிரறியிலை ஏருத்துக் கொண்டு வந்தால் முதல் நான் வாசீச்ச பீறகு தான் மற்ற ஆக்களுக்குக் குருக்க வேணும்.'

கலைஞர் யோகன், தவில் வாசீக்கும் தவம், பொங்கோஸ் ஜியாதுரை ஆகியோர் மாலைபோட்டிரு வரவேற்றனர். எனது இடமாற்றம் குறித்து எல்லோராயும் வீட அம்மாவுக்குத் தான் அதீக மகிழ்ச்சி.

'மகனுக்கு ஊரோடை ஒரு மாற்றம் வர வேணுமென்டு சன்னதி முருகனை கும்பிட்டது வீண் போகயில்லை. ஒ...கொழும்பிலை இருக்கிறபோது அறை வாடகையென்டு குருத்த முப்பது ரூபாவும் மிச்சம் தானே!'

- 'அதென்னவோ உண்மைதான். கொழும்பிலை றாமுக் குக் குருத்த காச மிச்சம்தான். ஆனால் உருப்பிட்டி யிலையீருந்து ஓவ்வொரு நாளும் யாழ்ப்பாணம் போய்வர பஸ்காச வேணு மெல்லே.... அதுக்கே அம்பது அறுபது ரூபா வேணும்' - நான் சொன்ன போது தான், எனது சொந்த ஊராகிய உருப்பிட்டி யிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் பதினைந்து மைல் தூரத்திலுள்ளது என்பதும், பஸ் காச பற்றிய நினைவும் அம்மாவுக்கு வந்தது.

‘சரி தம்பி! கொழும்பிலை அறை வாடகை எண்டு குடுத்த காசை பஸ்காரனுக்குக் குடுக்கலாம். கொழும்பிலை சாப்பாட்டுக்கும் தேத்தண்ணிக்கும் சீலவழிச்ச காச மீச்சம் தானே, வீட்டிலை காலமை சாப்பிடிட்டு - மத்தீயானத்துக்கும் ஒரு பார்சலைக் கட்டிக் கொண்டு போனால்.... கந்தோரிலை சாப்பிடலாம். பீறகென்ன இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு வந்தீடலாம் தானே. நாங்கள் எங்களுக்குச் சமைக்கீர போது உங்குமாகச் சேர்த்து ஒரு சுறங்கை அரிசியைக் கீள்ளிப் போட்டால் சரி.’

உணவு விடயம்பற்றி தாயார் குறிப்பிட்டது சரியாகத் தோன்றினாலும் நடைமுறையீல் செயல்படுத்த முடியாமல் போய் விட்டது.

அதீகாலையில் ஆற்றை மணிக்கு உருப்பிட்டிச் சந்தீயை வந்ததையும் கடுகதீ பஸ் வண்டியைப் பீடித்தால்தான் நோத்துக்கு யாழ்ப்பாணம் போகலாம். அல்லது அலுவலகத் தீல் ஏச்ச கேட்கவேண்டி ஏற்படும்.

ஆரம்பத்தில் காலை மூன்று மணியளவில் எழுந்து இடியப்பம் அல்லது பீட்டு - அவித்து - மதீய உணவாக சோற்றுப் பார்சலும் தயாரித்துத் தந்த அம்மாவுக்கு நான்கைந்து நாட்களுக்குள் அலுப்புத் தட்டிவிட்டது. - ‘தம்பி வீடியக்காலமை எழும்பினால் தலையிடிக்குது. பலகாரமும் சரிக்கட்டி, சோறும் காய்ச் சீக் கட்டித் தாறதெண்டால் கரைச் சல்தான். நீயும் பஸ்கைப் பீடிக்க வேணுமென்ட அவசரத்திலை ‘அவுக் அவுக்’ எண்டு இரண்டு வாய் சாப்பிடுறாயே ஒழிய ஆனவாயிலை சாப்பிடுறதுமில்லை. ஓ.... அதுக்கும் சடச்சட என்னெண்டு சாப்பிடுறது. ஆனபடியால் மத்தீயானம் சாப்பிடுறதுக்கு சோறு மட்டும் கட்டித்தாறன். காலமை இஞ்சை தேத்தண்ணி குடிச்சீட்டுப்போறது தானே. கந்தோரிலை பத்து மணி போலை தேத்தண்ணி குடிக்கையிக்கீளை ஒரு புதுப் பணிகைக் கீணிசை வாங்கிச் சாப்பிடு’

എനക്കൊക്ക അമ്മാ കാലാല്യില് എമുന്തു സമയംല് ചെധ്വത്തുപ് പാര്‌ക്ക പാവമാകത്താൻ ഇരുന്തതു. എനവേ അമ്മാവീം വേൺ്ടുകോണിപ്പഴ കാലാല്ലശ് സാപ്പാട്ടൈ നീരുത്തീ വീട്ടു മത്തീയാണം സാപ്പാട്ടുപ് പാര് ചകല മാത്തീരമ് വീട്ടിലിരുന്തു എന്തുസ് ചെല്ല ആരമ്പിത്തേൻ. കൊമുമ്പില് ഏരു മണിക്കു എമുന്തു കുമാധ് നീറില് കുണിയല് ചെധ്വതു, അഴിക്കഴി ഒഴിക്കൊண്ടിരുക്കുമ് പശ്ചകിലില് കന്തോരുക്കുപ് പോക്കുവരവു ചെധ്വതു പഴക്കപ്പട്ട എനക്കു ധാമ്പ്പാണത്തു വാഴ്ക്കക ചീരിതു ചീരമാകത്തു താൻ ഇരുന്തതു. കാലാല ജീന്തു മണിക്കു എമുമ്പിനാലംതാൻ വീട്ടിലിരുന്തു അരാ മൈല് തൂരത്തിലുണ്ടാകുന്ന രീതിയാലും ചെന്റ്റു നീരാഴിവീട്ടു, ഒമ്പുക്കൈകകഞ്ഞക്കുടാക മുക്കാലും മൈല് തൂരമ് ഒഴിവെന്തു ചന്തീയില് കുറുകതീ പശ്ചാലെപ് പീഴിക്കലാമ്. ഏനെന്റൊലും കുറുകതീ പശ്, എല്ലാ ഇടംകൾിലുമ് നീർക്കാതു. അതെന്നുവോ തെരിയാതു, പശ്ചാലീല് നാണ് ഏരുമ്പൊമുതുതെല്ലാമ്, എനതു ഉരവിന്നർക്കണ്ണോ നണ്പാർക്കണ്ണോ എനക്കു മുൻപിന്നാക ഏരുമ്പൊമുതു കൊണ്ടക്കട്ടാർ എല്ലോരുക്കുമാകൾ ചേരുത്തു എൻണിടമേ ഭക്കട കട്ട ണ്ണത്തെ വകുല് ചെധ്വാര്.

‘സില നാട്കൾില് കന്തോരുക്കുപ് പുരപ്പട്ടുമ് വേക്കാല്യില് അനുത്ത വീട്ടു അന്നമാക്കാ ഏതാവതു ഒരു പാര് ചകലാടൻ വരുവാർ, ‘തമ്പി ആരാമ് നമ്പാർ വാട്ടിലെ അന്തക് കീഴുവി ഇരുക്കുതു. ഇന്തപ് പാര് ചകലക് കുറുത്തുവീം. കീഴുവിയട്ടൈ ആത്തെയാന ഉറുപ്പുകൾ ഏതുമ്പു ഇരുന്താല് വാങ്ങക വാ. തോധ്യസ്സപ് പോട്ടു പീരങ്ക കുറുക്കലാമ്.’

അന്നമാക്കാവെപ്പ് പോലു എൻണിടമുള്ള പലവിതമാന ഉതവിക്കഞ്ഞകു വര ആരമ്പിത്തന്നു.

‘தம்பி! யாழ்ப்பாணத்திலை வக்ஸ்பீறே டின் எடுக்கலாமாம். இரண்டு டின் வாங்கீக் கொண்டு வா. மாதம் முடியேக்கை நான் அம்மாவட்டைக் காசு குடுக்கீறன்.’

‘யாழ்ப்பாணம் கோப்பீற்றிக் கடையிலை நல்லெண்கண வாங்கலாம். இந்தப் போத்திலையும் குடுத்து பதின்மூன்டு ரூபாவும் குடுக்க வேணும். நான் அம்மாவட்டைக் காசு குடுக்கீறன். அல்லது அம்மா எனக்குக் கொஞ்சக் காசு தர வேணும். அதீலை கழிச்சவீட்சு சொல்லுறந்.’

‘தம்பி மாட்டன் எண்டு சொல்லாம டிஸ்பென்சரியிலை இந்த ஊசி மருந்தத வாங்கீக் கொண்டு வா மேனன்.’

இப்படி அயல் வீட்டிருப் பெண்கள் எண்ணிடம் பொருட்களுக்கு ஓட்டா தரும்போது அம்மாவும் சேர்ந்து கொள்வார். ‘நல்ல கீழங்கு இருந்தால் இரண்டு ராத்தல் கீழங்கும் – குத்தத அரிக்காத வடிவான கத்தரிக்காயும் வேறை ஏதும் அழுகாத நல்ல மரக்கறியும் வாங்கீக் கொண்டு வா.’

காற்சட்டை சேட் அணியும் போது சாமான் லிஸ்டைச் சொல்ல ஆரம்பித்தால் என் தலை மறையும் வரையில் அம்மாவின் குரல் உரத்து ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கும்.

– ‘பொன்றமான தேங்காய் ஒரு பத்துப் பன்னிரண்டு பாத்து வாங்கு’

‘நேற்றும் சொல்லவேணும் எண்டு மறந்து போனன். ஒரு அரை ராத்தல் வெள்ளளப்பூரும் வெந்தயமும்’

‘மறந்து போவாய் – கடுதாசீயிலை எழுதீக் கொண்டு போ.... அரை டசின் துவைக்கீற சோப்பும் இரண்டு பல்பொடி கைக்கற்றும்.’

‘குளிக்கீற சோப்பும் வேணும்’

‘வசதீயெண்டால் ஒரு சோடி செருப்பு...செருப்பும் அறுந்து கன நாளாகப் போச்சது.’

எல்லாம் வாங்கீக் கொண்டு போவேன். ஆனால் காச அம்மாவின் கையிலிருந்து வராது. பக்கத்து வீட்டிற்குப் பெண்கள் கொடுக்கும் காசம் அம்மாவின் காசப் பெட்டியில் தான் சேரும்.

காலைச் சாப்பாட்டை நீறுத்தீய அம்மா மத்தீயானச் சாப்பாட்டைப் பற்றியும் கடைத்தார். ‘தம்பீ காலமை எழும்பீச் சமயக்கிறது கொஞ்சம் பஞ்சீயாக் கீடக்கு. அதோடை வீடிய நாலு மணிக்குச் சமயக்கிறதை என்னெண்டு மத்தீயானம் சாப்பீருது. அது நாறிப்போகும். மத்தீயானம் கடைவழியிலை இடியப்பம் கீடியப்பத்தைத் தீன். இரவைக்கு வீட்டை வந்து சோத்தைச் சாப்பீடலாம்.’

நான் மறுப்பு எதுவும் தெரிவீக்கவில்லை.

கந்தோரில் வேலை அதிகமாக ஊரார் உறவினர்கள் உதவீ கோரி வருவதும் அதிகரித்தது.

ஆசீரியர் அருணாச்சலத்தீன் அழைப்பு - ‘தம்பீ என்னோடை ஒருக்கால் கச்சேரிக்கு வா. இந்தப் பீறப்பு சேர்ட்டிவீக்கெற்றிலை ஒண்டு எடுக்க வேணும். நீ சொன்னால் தருவாங்கள்.’

‘என்றை பென்சன் பேப்பரை ஓவ்வீசீலை வைச்சு ‘டிலே’ பண்ணுறாங்கள் போலை கீடக்குது. உனக்குத் தெரிஞ்சவங்கள் ஆரும் இருப்பாங்கள், என்னெண்டு விசாரிக்கக் கொண்டு வா’ - பக்கத்து வீட்டிற்காலசிங்கத்தீன் கட்டளை.

மகாலிங்க மாமாவின் வேவண்டுகோள் - 'இவன் பொழியனை பொலிஸ் ஸ்டெசனிலை பிழிச்சக் கொண்டு போய் கவச் சீருக்கிறாங்கள். பினை எடுக்க வேணும். நீ வந்து சீங்களத்திலை ஏதும் சொன்னால் வீட்டுவாங்கள்.'

'மைச்சான் பில்டிங் மற்றீரியல் கோப்ரசனிலை இரண்டு மூண்டு சாமான் வாங்க வேணும். என்னோடை கொஞ்சம் வந்தீட்டுப் போ' - இது பாடசாலைத் தோழன் பாலசுப்பிரமணியம்.

பகவானின் தொலைபேசித் தொடர்பு 'ராணியிலை ஒரு நல்ல இங்கிலிஸ் படம் ஒடுது. பீளிஸ், இரண்டு ரீக்கற் எடுத்து வை. நான் எப்பழியும் நாலு மணி பஸ்ஸிலை வந்தீடுவன்.'

இப்படியாகப் பகல்முழுவதும் தெரிந்த ஒவ்வொரு வருக்காகவுமென்று அங்கும், இங்கும் அலைந்து வீட்டு இருவ ஒன்பது பத்து மணி வரையும் கந்தோரில் வேலைசெய்து வீட்டு கடைசி பஸ்ஸையும் தவறவீட்டு வீட்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நண்பர்களின் வீட்டில் தங்கிய நாட்கஞும் உண்டு. இதனால் இருவுச் சாப்பாட்டையும் அம்மா நிறுத்தி வீட்டார்.

ஆக மொத்தத்தில் -

அதீகாலையில் ஜந்து மணிக்கு அவசரமாகக் குளித்து இளைக்க இளைக்க ஓடிவந்து கட்டுக்கதீ பஸ் மூலம் யாழ்ப்பாணத்தை அடைந்து, அவருடனும் இவருடனும் பகலைல்லாம் அலைந்த பின் மாலையில் கந்தோரில் கடமையாற்றிவீட்டு, 'சாப்பாடு' என்று கடைசி பஸ்ஸில் வீட்டுக்குச் செல்வதே யான் கண்ட சுகம்.

தற்காலிக யாழில்பாணி இடமாற்றத்தை நிரந்தரமாக்கும் நோக்கத்தோடு தீவிணைக்களத் தலைவர் என்னுடன் கைத்தத்தோடு,

‘யாழ்பாணமும் வேண்டாம். மாற்றமும் வேண்டாம். கொழும்பே போதும்’ என்று நான் சொன்னதன் அர்த்தம் இப்போதாவது உங்களுக்குப் புரிகிறதா?

-1975-

விமானப் பயணம்

லீவில் யாழ்ப்பாணம் செல்லும் போதெல்லாம் என் மனனவியின் தொல்லை சகீக்க முடியாது - 'அத்தான்! ஒவ்வொரு முறையும் என்ன பிளேனிலை கூட்டிக் கொண்டு போறன், கூட்டிக் கொண்டு போறன் என்று டூப் விழுறீங்கள், இனிமேல் உங்கடை கதையை நம்பவே மாட்டேன்.'

அரசாங்க ஊழியர் களுக்கு இலவசமாக வழங்கப்படும் புகையிரத அனுமதிச் சீட்டை பயன்படுத்தி, ஆகாய விமானத்தீல் பயணம் செய்வதற்குரிய சீட்டுக்களை எதுவித செலவும் இல்லாமல் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்ற செய்தியை எனது மனனவி மலரின் காதீல் யாரோ ஒது விட்டார்கள். அன்று தொடக்கம் ஓரே பிளேன் பயணக் கதைதான்.

கொழும்பில் வசதியான வீடு வாடகைக்குக் கிடைக் காத்தால் கல்யாணம் பண்ணியும் பீரம்மச்சாரி வாழ்க்கை, மாதமொருமுறை யாழ்ப்பாணம் சென்று வருவேன். கடந்த மாதம் யாழ்ப்பாணம் போன போது மனனவி வழகமயான பல்லவீஸய்ப் பாட ஆரம்பித்தாள். -

'அத்தான் வருஷம் முடியப்போகுது. என்ற ரெயில்வே வாரண்ட் வீணாகத்தானே போகப் போகுது. நீங்கள் கொழும்புக்குப் போகயிக்கை நானும் தேவீயும் உங்களோடை வாறும். இரண்டு மூண்டு நாளைக்கு கொழும்பீலை நீண்டிட்டு பிறகு பிளேனிலை திரும்பி வாறும். இந்த முறை மட்டும் மாட்டன்

எண்டு சொல்லாமல் கூட்டிக் கொண்டு போங்கோ அத்தான். பொன்னு மாமியட்டைப் போட்ட கலுக்குச் சீட்டும் இந்த மாதம் எங்களுக்குத் தான் விழுந்தது. அந்த ஜநாறு ரூபாவும் கொழும்பிலை செலவழிக்கக் காணும்.'

எனது வழக்கமான அசட்டுச் சீரிப்பு - 'நான் கூட்டிக் கொண்டு போறதீலை ஒண்டுமில்லை மலர். இந்த வருஷத்து லீவெல்லாம் முடிஞ்சது. இனி ஒரு நாள் எடுத்தாலும் 'நோப் பே'யிலை தான் போடுவாங்கள். இஞ்சையிருந்து கூட்டிக் கொண்டு போறது சரி. ஆனால் பிறகு கொழும்பிலையிருந்து உங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்துவிட வசதி வராது.'

மனனவீபின் தலையசைப்பு - 'நீங்கள் எங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் கொழும்பு காட்டிப் போட்டு பீளேன் ரீக்கற் எடுத்துத் தந்தால் போதும், தர்மவிள்கமும் மணி ஆக்கஞ்சும் கொழும்புக்குப் போயிட்டு பீளேனிலைதான் வாறதுக்கு சீற் புக் பண்ணியிருக்கினமாம். நாங்கள் அவையளோடை வருவத் திருக்குப் பிள்ளையப்பாவட்டைச் சொன்னனான் அவர் இரவீலை வீட்டை வந்து பருப்பார். தெய்வானையாச் சீயிட்டை ஆரூப்புக்கு குழைவெட்டிப் போடச் சொல்லியிருக்கிறன். கோழியின் முட்டைக்கீட்டை இட்டால் உமா பார்த்து எடுத்து கவப்பாள்.'

மலர் பல ஏற்பாடுகளையும் ஏற்கனவே செய்து வீட்டு பிழவாதமாக நீங்றதால் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து தீரும்பும்போது மனனவியையும் பத்துமாத கைக்குழந்தை தேவியையும் அழைத்து வந்து 'நாவல்' என்னும் இடத்தீல் நண்பன் வீட்டில் தங்கினோம்.

கொழும்பில் மனனவியை யிருக்க காட்சீச்சாலை, நூதனசாலை, ஓலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம், கோல்பேஸ்

கடற்கரை முதலிய இடங்களுக்கு அழைத்துச் சென்றேன். மனைவியோ எனக்கு முன்பின் தெரியாத கடைகளுக்கெல்லாம் என்னை அழைத்துச் சென்று வகைவகையான துணிமணிகள் மற்றும் அலங்காரப் பொருட்கள் எல்லாம் வாங்கிக் குவித்தாள். பொன்னு மாமியின் சீட்டுக் காசாகக் கிடைத்த ஜிராறு ரூபாவும், என்னிடமிருந்த இருநாறு ரூபாவும் முடிந்து, எனது மோதிரத்தையும் நூற்று ஐம்பது ரூபாவுக்கு அடைவு வைத்து வீட்டேன்.

கொழும்பிலிருந்து புறப்படுவதற்கு முதல் நாள் நாங்கள் தங்கியிருந்த அறையில் இரண்டு பெரிய கூடைகள் இருந்தன. நான் கேள்விக் குறியோடு கூடைகளைப் பார்த்த போது -

‘இல்லையத்தான் - யாழ்ப்பானத்தீலை அரிசி சரியான வீலை. இங்கை நல்ல மலிவு. அதோடை அரிசியும் நல்ல அரிசி. அதுதான் ஒரு இருபத்தைஞ்ச கொத்து வாங்கினான். பீள்ளளக்கு இரண்டு லக்ஸ்பிரே டின்னும் வாங்கினான். மாக்கற்றிலை கரட் ஐம்பது சதமாக வீத்தவங்கள். கோவில் சந்தையிலை ஒண்டரை ரூபாவெல்லே, பீன்னை பத்து றாத்தல் கரட்டும் வேறை கொஞ்ச மரக்கறியும் வாங்கினான்’ - என்றாள் மலர்.

அதீகாலை 6.45 மணிக்கு வீமானம் புறப்படும். நாங்கள் நாவலையிலிருந்து நுகேகொடை சென்று அங்கிருந்து நேரே இரத்மலானை செல்வதாகவும், தாமலிங்கம் மணி ஆகியோரை வீமான நீலையத்தீல் சந்தீப்பதாகவும் ஏற்பாடு செய்து கொண்டோம்.

ஏற்பாடு செய்த வண்ணம் அதீகாலை மூன்று மணிக்கு எழுந்து நாவலையிலிருந்து நுகேகொடையில் இரண்டு மணி நேரம் தலையிருந்த பீன் இரத்மலானை செல்லும் பஸ் ஸில்

தொற்றிக் கொண்டோம். பல் தரிப்பீடத்தீவிருந்து விமான நிலையத்துக்கு அரை மைல் தூரம் நடந்து செல்ல வேண்டும். ‘சீவனே’ என்று அரிசிக் கூடையைத் தலையிலும், மரக்கறிக் கூடை சூட்கேஸ் ஆகீயவற்றைக் கைகளிலும் காவிக் கொண்டு விமான நிலையம் செல்வதற்குள் வேண்டாம் என்றாகி விட்டது.

தேநீர் அருந்தலாம் என்றாலும் ஒரு ரூபாதான் என்னிடம் மிகுதியாக இருந்தது. விமான நிலையத்தீவிருந்து கந்தோருக்குச் செல்வதற்கும் பணம் வேண்டுமோ? அதனால் தேநீர் தாகத்தை அடக்கிக் கொண்டு விமான நிலையத்தீவிருந்து உள் நுழைந்து அரிசி, சூட்கேஸ் முதலியவற்றை ‘லக்கேஜ்’ செய்து விட்டு ‘அப்பாடா’ என்று பெருமுச்ச விட்டேன்.

விமானம் புறப்பட சில நிமிடங்கள் இருக்கும்போது மனைவி, குழந்தை தேவியுடன் நுழைந்த போது காவலாளி தடுத்து விட்டான். ‘குழந்தைக்கு டிக்கட் எங்கே’ டிக்கட் இல்லாமல் பிளேனிலை போக முடியாது.

நான் ஒரு அசட்டுச் சீரிப்புச் சீரித்தேன் ‘பீள்ளள பிறந்து பத்துமாதம் இல்லை. குழந்தை பிறந்து ஒரு நாள் எண்டாலும் பிளேனிலை போறதுக்கு டிக்கட் எடுக்க வேணும்’ என்றான் காவலாளி.

மனைவி சொன்னாள் – ‘நாங்கள் மடியிலை கவச்சக் கொள்ளுறம். சீன்னக் குழந்தை தானே’

‘உங்களை மாதீரி ஓவ்வொருவரும் குழந்தையை கொண்டு வந்தால் என்ன நடக்கும்? பிளேனிலை அந்தச் சேட்டை விடமுடியாது. டிக்கட் இல்லாமல் ஒரு ஏறும்பைத் தானும் ஏற விடமாட்டன். வேணுமெண்டால் காச கொடுத்து பீள்ளளக்கு

ஒக்கற் எடுத்தால், பிளேனிலை போகலாம். அவ்வது விடமாட்டன் என்று காவலாளி தடுத்து நிறுத்தி வீட்டான்.

எங்களுக்கும் காவலாளிக்கும் இடையே வாக்குவாதம் நடந்த வேளையில் தர்மலிங்கமும் மணியும் வீமானத்தீல் ஏறி வீட்டார்கள். குழந்தைக்கு ஒக்கற் எடுப்பதற்கு பணம் இல்லை.

‘அத்தான் ஒன்று செய்யுங்கள் நான் தர்மலிங்கம் மணி ஆகியோருடன் பிளேனிலை போகிறேன் நீங்கள் பீள்ளை தேவியையும் எடுத்துக் கொண்டு ரெயிலிலை வாருங் கோ. சௌரியோ?’ சொல்லிக் கொண்டே என் தோளில் தேவியைப் போட்டுவீட்டு ஒழிச்சென்று வீமானத்தீல் ஏறினாள்.

பேரியரச்சலுடன் வீமானம் புறப்பட - நான் பெருமுச்சடன் தேவியையும் சமந்து கொண்டு பஸ்தரிப்பிடம் நோக்கிக் புறப்படுகிறேன்.

சம்பளமில்லா வீவென்றாலும் யாரிடமாவது காசு கடன் வாங்கிக் கொண்டு மத்தீயான யாழ்தேவியில் புறப்பட வேண்டுமோ! - ஓ..... தேவி ‘அம்மா’ ‘அம்மா’ என்று அழுகிறாள்.

-1975-

அப்போதெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் (பலாலி) கொழும்பு (இரத்மலானை)க்கும் சாதாரண வீமானப் போக்குவரத்து உண்டு. அரசு ஆழியர் இலவச புகையிர ஆணைச் சீட்டின் பெறுமதீயைக் காசோலையாக்கி வீமான ஒக்கட் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடிய வசதியும் இருந்தது.

நூல்கள் தூயத்தினாலும் பிரகாரங்களிலும் மாப்பு
வீணாவுக்கு கூடாத மூலிகைகளை கொடி ப்ரக்குக்குத்
பற்றும் அன்றை வீணாக்குத் தீவிரமாக சென்றுகொண்டிருக்கிறார்கள்.
மூலிகை குத்தாலெயில் பிரகாரங்களிலும் பிரகாரங்களிலும் தூயத்தைக்
நூல்களில் வீணாக்குத் தீவிரமாக சென்றுகொண்டிருக்கிறார்கள்.

'ஒண்டுமில்லை'

நூல்களில் பிரகாரங்களிலும் வீணாக்குத் தீவிரமாக
நூல்களில் வீணாக்குத் தீவிரமாக சென்றுகொண்டிருக்கிறார்கள்.

மாதமொரு தடவை சம்பளத்தீனத்தன்று பணத்தைக்
காணும் அரசாங்க ஊழியர்களில் நானும் ஒருவன். சம்பளம்
வாங்கும் தீனத்தன்று மாலை நான் 'எக்கவுண்ட்' கவத்தீருக்கும்
கடையில் மாதச் சாமான்கள் வாங்குவது வழக்கம். வங்கியில்
கணக்கு கவத்தீருப்பவர்கள் சொல்வது போல 'கடைகளிலும்
எக்கவுண்ட்' கவத்தீருக்கிறேன் என மதிப்பாகச் சொல்வ
துண்டு. உண்மை என்னவென்றால் அந்தக்கடையில் கடனுக்குப்
பொருட்கள் வாங்குகிறேன் என்பதே சரியான அர்த்தம்.

தொடர்ச்சியாக கடன் தரமாட்டார்கள் என்பதால்
சம்பளத்தீனத்தன்று கடதாசிக் காசகளைக் காண்பதால் சீல
பெரிய கடதாசிகளைக் கொடுத்து, கடைக்காரர் முகத்தீல்
மெல்லிய சீரிப்பை வரவழைத்து உறவைப் புதுப்பித்துக்
கொள்வது வழக்கம். பல நாட்களுக்கு இருப்பில்
வைக்கத்தக்க அரிசி, சீனி, மாவு, பருப்பு, சவர்க்காரம், பற்பகச
போன்ற பொருட்களை 'மாதாந்த சாமான்' என்று குறிப்பிட்டு
வாங்கி வீட்டுக்குக் கொண்டு செல்வேன். இதனால் ஒரு
குறிப்பிட்ட பொருட்கள் எப்போதும் வீட்டில் இருப்பில் இருக்கும்
மற்றும்படி -

மறுநாள் வைக்கமுடியாத மீன், இகறுச்சி, மரக்கறி வகைகள்
உடனுக்குடன் வாங்குவது வழக்கம்.

பணம் குறைந்து கொண்டு போகும்போது அல்லது சந்தைக்குப் போகச் சந்தர்ப்பம் சரிவராத போது மாதாந்த சாமான்களுடன் வரும் ‘சோயா மீற்’ ‘உருளைக் கீழுங்கு’, ‘பருப்பு’ கறியாக மாறி சோற்றுடன் சேர்ந்து சாப்பாட்டு மேசைக்கு வரும்.

தீனமும் காலையில் அலுவலகத்துக்குப் புறப்படும்போது வழுமையாக மனைவியிடம் கேட்கும் கேள்வி.— ‘என்ன வாங்க வேணும்?’

‘வெண்காயம் ஒரு கிலோ’ என்றோ ‘மிளகாய் 250’ என்றோ இரண்டொரு பொருட்களுக்கு பட்டியல் தரப்படும்.

சில வேளைகளில் ‘ஒண்டுமில்லை’ என்று சொல்வதும் உண்டு. ‘ஒண்டுமில்லை’ என்று சொன்னால் ஏவ்வளவு மகிழ்ச்சி தெரியுமா? ஏனென்றால் எதுவும் வாங்க வேண்டியதீல்லை, பணச் செலவில்லை.

சீத்திரைப் புதுவருடத்தைச் சீறப்பாகக் கொண்டாட வேண்டுமென்பதற்காக சீத்திரை மாதச் சம்பளத்தை ஏப்ரில் மாத ஆரம்பத்திலேயே அரசாங்கம் தந்து வீடும். வழுமைபோல இந்த வருடமும் சீத்திரைப் புத்தாண்டுக் கொண்டாட்டம் முடிந்து வீட்டது. இன்னும் இரண்டு நாட்களில் அடுத்த சம்பளம் வரும். கடையில் ‘ஏக்கவுண்ட்’ உறவு நீஷக்கப்பட்டு மாதாந்த சாமான் கொள்வனவு நடைபெறும். இருந்தாலும் காலையில் கேட்கும் வழுமையான கேள்வி — ‘என்ன வாங்க வேணும்?’

‘ஒண்டுமில்லை.’

சந்தோஷமான பதிலுடன் அலுவலகம் சென்று மாலையில் தீரும்பினேன். கால்முகம் கழுவீவீட்டு எதிர்பார்த்தேன் — தேநீர் வரவில்லை.

மனனவீயிடம், ‘ஒ குடிப்பாம்’ என்றேன்.

மனனவீயீன் தலையசைப்பு – ‘தேயிலை சீனி இல்லை’

சற்றுக் கோபமாகக் கேட்டேன் – ‘அப்ப ஏன் சொல்லவேயீல்லை?’

‘அதுதான் காலமை சொன்னன். ஒண்டுமில்லை’

‘ஒண்டுமில்லை’, ‘ஒண்டுமில்லை’ தீரும்பீத் தீரும்பீச் சொல்லிக்கொண்டே சமமயலகறயில் வழிமயாகப் பொருட்கள் வைக்குமிடங்களில் நோட்டம் வீட்டேன்.

எல்லா இடமும் காலி – ‘ஒண்டுமில்லை’

அரிசி, சீனி, பருப்பு எல்லாப் பொருட்களும் முடிந்துவிட்டது.

இப்போதுதான் ‘ஒண்டுமில்லை’ என்று மனனவி சொல்லும் சொல்லுக்கு இரண்டுவீதமான அர்த்தம் உண்டு என்பது தெரிகிறது.

ஒன்று – ‘ஒரு பொருளும் வாங்க வேண்டியதீல்லை’

மற்றது – ‘எல்லாப் பொருட்களும் வாங்க வேண்டும்’

எனக்கு அர்த்தம் விளங்கி விட்டது. நான் ‘எக்கவுண்ட்’ கவத்திருக்கும் கடைகாரருக்கு விளங்குதோ? என்னவோ?

வினோதமான சாதனம்

ஆனந்தனின் குரும்பம் வசீக்கும் சீறிய 'அனெக்ஸ்' க்கு முன்பாக வாணைன்று நீன்று புறப்படும் சத்தத்தைத் தொடர்ந்து ஆனந்தனின் குரல் 'நான் போயிட்டு வாறன்'.

கண்களையும் கையையும் அசைத்த மீனாவீன் உத்ருகளும் அசைந்தன. 'போயிட்டு வாங்கோ'

ஆனந்தனை உள்ளே இழுத்துக் கொண்ட வான், கட்டுநாயக்க வீமான நிலையத்தை அடைந்த போது அவன் நண்பன் நாதனைச் சமந்து வந்த வீமானம் தரையிறங்கியது.

ஆனந்தனும் நாதனும் இருபது வருடங்களுக்கு முன் ஒரே நாளீல் ஒன்றாக எழுதுநார்களாக நியமனம் பெற்றவர்கள். சாதாரண வாழ்க்கையில் தீருப்தியையும் நிம்மதியையும் காணும் ஆனந்தன் மீனாவீன் கணவனானான். தூஷியாட்டமாகத் தீரிந்த நாதன் கண்டியிலுள்ள பணக்கார வீட்டுத் தொடர்பால் 'பத்மா'வைக் காதல் மகனவீபாக்கீக் கொண்டான்.

வசதீக்கு மேல் வசதீகளைப் பெறவேண்டும் பெருக்க வேண்டுமென்பது நாதன் - பத்மா தம்பதீகளின் எண்ணம். அதனால் எழுதுநார் வேலையை வீருத்து வெளிநாடு சென்றவன் தேடிய பொருட்களோடு ஆனந்தன் வீட்டில் நுழைந்தான். பெரிய பெட்டிகளோடு சீல்லுகள் பூட்டிய இராட்சத் குட்கேசகளும் நுழைந்தன.

இராட்சத குட்கேகளின் முடிகளைத் தீற்கக் கூடிலே பல வகையான வீசித்திரமான - வீநோதமான சாதனங்கள். நாதன் வெளிநாட்டி அனுபவங்களை வீவரித்தான்.

‘அங்கை கொஞ்சம் பிலீயான கைவு எண்டாலும் வசதியான வாழ்க்கை. ஒன்றுக்கும் கஷ்டப்பட வேண்டியதில்லை. ஒவ்வொண்டுக்கும் ஒவ்வொரு மிளின். சம்மா பட்டனை அமத்தீனால் காணும் அதுகள் தானாக எல்லா வேலைகளையும் செய்து முடிக்கும்’

ஆனந்தனின் தலை அசைந்தது. - ‘ம்,

நாதன் ஒரு சீறிய பெட்டியை ஆனந்தனுக்குக் காட்டினான். பெட்டியில் சுருங்கிப் போத்தல் ஒன்றின் மத்தீயில் மணிக்கூட்டு பொருத்தப்பட்டிருந்தது. நாதன் சொன்னான்.

‘இதீலை சீனியையும் கோப்பித் தூகளையும் போட்டுத் தன்னியை வீட்டிட்டு, மணிக்கூட்டை நாலு மணிக்கு ‘செற்’ பண்ணிப் போட்டு படித்திருவன். சரியாக காலமை நாலு மணிக்கு ‘கிறிங்....கிறிங்.... எண்ட சத்தம். எழும்பினால் இந்த பிளாஸ்டிக்கை கோப்பி சுடச்சுட ரெடியாக இருக்கும். கோப்பியைக் குடிச்சீட்டு வருவன்.’

‘சாப்பாடு என்ன மாதிரி? – ஆனந்தனின் கேள்வி.

நாதன் அடுத்த பெட்டியைத் தீற்றான். ‘இதுக்குப் போ பூட் புறோசெசர் (Food Processor). இறைச்சி மரக்கறியகள் தானாக வெட்டி அடுத்த பாத்தீரத்தீலை நட்டி விரும். காஸ் குக்கரிகளை வைச்சால் நாலைஞ்சு நிமிஷத்தீல் சாப்பாடு ரெடி’

ஆனந்தனின் வீழிகள் ஆச்சரியத்தால் வீரிந்தன..... ‘ஆ’

‘ஆங்கை பார்’ – நாதனின் கைகள் காட்டிய மூலைக்கு ஆனந்தனின் வீழிகள் சென்றன.

நாதன் விவரித்தான். ‘லேட்டஸ்ட் வோதீஸ் மிலின். ஊத்தை உடுப்புகளைப் போட்டு பட்டனைத் தட்டி விட்டால் அப்பீடியே வெளியாலை வரும். இதிலை தான் கவனமாக இருக்க வேணும். டக்டக் எண்டு அயன் பண்ணித் தர கடகட எண்டு எடுக்க வேணும். அல்லது உடுப்புகள் சீக்குப் பட்டுப் போகும்.’

ஆனந்தன் தான் போட்டிருந்த சட்டையை ஒரு தடவை பார்த்தான். சாதாரண அயன் பொக்ஸ் கூட அவன் வீட்டில் இல்லை.

பீனா உணவு தயாரிப்பதெல்லாம் மண்ணெண்ணான அடுப்பில் தான். அது ஒரு சீறிய சப்புப் பலகையினாலான மேசையில் கொலுவீற்றிருந்தது. அதை அடுத்த ராக்கையில் அலுமினியம் செறமிக்ஸ் பொருட்கள் கொஞ்சம் அதற்கு மேலிருந்து சவரில் ஒரு சிறு ட்ரான்சிஸ்டர் ரேடியோ – ஆனந்தன் வேலைக்குச் சேர்ந்து சில மாதங்களின் பின் கடன் வாங்கிக் கொள்வனவு செய்தது.

நாதன் கேவியாகச் சீரித்தான். ‘நீ இன்னும் அந்தப் பழைய ரேடியோவைக் கைவீட இல்லை?’ ஆனந்தனும் பதிலுக்குச் சீரித்தான். ‘ரேடியோ மட்டுமில்லை. இப்பீடி இன்னும் கன பொருட்கள்’

நாதன் அந்தப் பெட்டியைத் தீர்ந்தபடி சொன்னான் இது மல்லி என்றரெயினர். ஆனந்தனின் சந்தேகம். ‘அப்படியெண்டால் ரேடியோ, ரி.வி. டேப் ரெக்கோட்டர் எல்லாம்’ என்ற வண்ணம் நாதன் ஒரு பட்டனை அமைத்தீயதும் இனிய பாடல் ஒலிக்க ஆரம்பித்தது.

நாதனின் கேள்வி 'அது சரி உன்னட்டை இதுகள் ஒண்டிம் இல்லையா?'.

கேள்வி முடியுமுன்னரே பாடலும் தடைப்பட்டது. விளக்குகளும் அணைந்தன. 'கறண்ட் இல்லைப் போலை இருக்கு' என நாதன் சொல்லு முன்பு ஆனந்தன் சொன்னான்: 'நாதன் கறண்ட் இல்லாட்டி மேல் நாட்டுச் சாதனங்கள் ஓன்றுமே இயங்காது. ஆனால் இங்கை 'இதுகள் எல்லாத்தையும் வீட ஒரு அற்புதமான சாதனம் ஓண்டு இருக்கு. அது 'ஒல் இன் வன்'. அது எல்லாம் செய்யும். கறண்ட் இல்லாவீட்டாலும் தன்ற பாட்டிலை எல்லாம் செய்யும்.'

நாதன் ஆச்சரியத்தோடு ஆனந்தன் காட்டிய இடத்தைப் பார்த்தான்.

அந்தச் சாதனம் புட்டு அவிப்பதற்காகக் குழுமத்த மாவை உருட்டி புட்டுக் குழலின் உள்ளே போட்டுக் கொண்டிருந்தது.

நாதன் மீண்டும் பார்த்தான் அந்த 'ஒல் இன் வன்' இப்போது வீட்டைத் துப்பரவு செய்ய ஆரம்பித்தது. ஆனந்தனின் பூட்டு புறோசரும், வக்கீழும் கீள்ளிரும், வோழிங் மௌனும் அவன் மனைவி மீனா தான்.

இப்படி இன்னும் ஏத்தனையோ அலுவல்களைச் செய்யும் வினாதமான விசீத் தீர்மான சாதனங்கள் இங்கேயும் இருக்கின்றன என்பதை ஆனந்தன் போன்றோர் அறிவார். அறியாமலும் சீலர்.

மாம்பழம் இனிக்கிறது

கொழும்பிலிருந்து விடுதலையில் யாழ்ப்பாணத்துக்குச் செல்லும் போதெல்லாம், சீறிது நேரத்துக்குள்ளாகவே அக்கம் பக்கத்து வீட்டிருக்கார்ப் பலர் எங்கள் வீட்டிருக்குப் படையெடுப்பது வழக்கம். வேறொன்றுமில்லை.

கொழும்புப் புதீனங்கள் அறிந்துகொள்ளலாம் என்ற நோக்கத்தோடு, அவர்களது உறவினர்கள் பற்றிய முதல் தரதகவல்களை நோடையாகத் தெரிந்து கொள்வதுடன் ஏதாவது கொடுத்தனுப்பியிருந்தால் பெற்றுக் கொள்ளலாம், ஏதாவது கொடுத்தனுப்ப வேண்டியிருந்தால் அதற்குரிய ஒழுங்குகளையும் செய்து கொள்ளலாம்.

வரடுவண்டியவர்களைல்லாம் வந்து வீட்டார்கள் செல்வராணி ஒருவரைத் தவிர - வழுமையாக முண்டியிடத்துக் கொண்டு முதல் வருபவர் வராதது எதுவோ போலிருந்தது. என்னை வீட வயது கூடியவராகையால், 'செல்வமக்காவைக் காணபில்லை' என்று அம்மாவீடும் சொன்னேன்.

அம்மா சொன்னார் - 'தம்பி! சொல்ல மறந்து போனன். அவவுக்குக் கலியாணம் முடிஞ்சபோச்ச. செல்வமக்கா இப்ப கொழும்பிலை. அது இருந்தாப் போலை தீட்ரெண்டு கலியாணம். மாப்பிள்ளை பகுதி மானிப்பாய். ஆக்கஞ்சும் நல்ல சாதி சனம். கொழும்பிலை கொம்பனி ஒண்டிலை வேலை.

குறிப்பும் பொருந்தியிருத்து. சீதனமும் கனக்கக் கேக்கயில்லை. எல்லாம் சரி வந்தாப் போலை சட்டுப் புட்டெண்டு செய்திட்டினம்...”

அம்மா சொல்லி முடிப்பதற்கு முன்னரே ஒரு இருமல் சத்தம். இருமிக் கொண்டு வந்தவர் செல்வமக்காவீன் தாய் சீன்னாச்சீ.

“தம்பி! மகனும் கொழும்பீலை வெள்ளவத்தையிலை தான் இருக்கிறா. காண்றனிஸ்களே?” – ‘இல்லை’ என்ற தலையரைத் தேன். – ‘நான் கொட்டாஞ்சேனையில் இருக்கிறன். கொட்டாஞ்சேனை ஒரு தொங்கல் எண்டால் வெள்ளவத்தை மற்றத் தொங்கல்’ என்றேன்.

“அதுக்கென்ன – எல்லாம் கொழும்புதானே! சந்திக்க வேணுமெண்டால் சந்திக்கலாம் தானே! உன்னுடைய வீலாசமும் வேண்டிக்கொண்டு போனவ” என்றார், எனது தாயார்.

ஆறுநாள் விழுதலை எப்பாடிப்போனதென்று தெரியவீல்லை. இரவு புகையிரத்தீல் மீண்டும் கொழும்புக்குப் புறப்படு வதற்குரிய ஆயத்தங்களைச் செய்தேன்.

“தம்பி”, சீன்னாச்சீ அழைக்கும் குரல்.

– தொடர்ந்து அறையினுள் நுழைந்த அவரது கையில் ஒரு பார்சல்.

“உனக்குத் தெரியும் தானே! செல்வமக்காவுக்கு மாம்பழும் எண்டால் காணும். கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழும் எண்டால் உயிர். அதுதான் ஒரு இருபத்தைஞ்சு பழும் வாங்கினனான். நீயும் அவளைப் பாத்துக் கணநாள். இதீலை அவையீன்றை வெள்ளவத்தை வீலாசம் வைச்சீருக்கீறன்.”

சீன்னாச் சீ கொண்டு வந்த மாம்பழுப் பார்ச்களையும் கொழும்பு கொண்டு போகும் பொருட்களுடன் வைத்தேன்.

மாலை காங்கேசன்துறையிலிருந்து புறப்பட்ட இரவு தபால் புகையிரதம் காலை எட்டு மணிக்குப் பின்புதான் கொழும்பை வந்தடைந்தது.

அவசரம் அவசரமாகக் கொட்டாஞ்சேனையிலுள்ள கூட்டு வீருதிக்குச் சென்று, உடையை மாற்றிக் கொண்டு அலுவலகம் சென்றேன். வீரைந்து சென்றதால் அரை நாள் வீருதலைக்குப் பத்லாகக் குறுகிய வீருமுறையுடன் கடமைகளையும் கந்தோரையும் சமாளிக்க முடிந்தது.

மாலையில் பிரதான எழுதுநார் தந்த அறிக்கையைத் தயாரித்துச் செவ்வை பார்க்கும் போது மணி ஜந்தரையாகி விட்டது.

வெள்ளவத்தைக்குச் சென்று செல்வமக்காவுக்கு மாம்பழங்களைக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் கூட்டு வீருதியினுள் நுழைந்த போது கண்ட காட்சி -

“வா மைச்சான். வா நீ யாழ்ப்பானத் தீலையிருந்து கொண்டு வந்த மாம்பழம் (SUPER) சுப்பர் நல்லாயிருக்குது.” சந்திரன் மாம்பழத்தைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டே பாராட்டுத் தெரிவித்தான்.

“இரண்டு சாப்பிட்டன். இன்னும் நாலைஞ்ச சாப்பிட்டால்தான் பொச்சமடங்கும்” என்றான் சந்தரம்.

பாலனின் கையிலிருந்த கத்தி மாம்பழத்தை நறுக்கீக் கொண்டிருந்தது. அவனும் கதைக்க ஆரம்பித்தான்.

“உனக்கொரு வீழியம் தெரியுமோ? கொழும்பீலையுள்ள ஆக்களைல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தான் தான் நல்ல ரூசீயெண்டு சொல்லுறவை”.

‘எப்படி அறை வாசீகளான நண்பர்களுடன் கோபிப்பது?’ என்ற சீந்தனை ஒரு புறம் - ‘மாம்பழுத்தைக் கொடுக்காவிட்டால் செல்வமக்கா என்னைப் பற்றி என்ன நீணப்பார்?’ என்ற சீந்தனை மறுபுறம்.

‘நடந்ததைச் சொல்லுவதும்’ என்ற எண்ணத்துடன் கொட்டாஞ்சேனையிலிருந்து இரத்மலான நோக்கீப் புறப்பட்ட பஸ்ஸில் சென்று வெள்ளவத்தைச் சந்தையருகே இறங்கிய போது மின்னலென ஒரு சீந்தனை.

‘வெள்ளவத்தைச் சந்தையில் இருபத்தைந்து மாம்பழும் வாங்கி அதையே யாழ்ப்பாணத்தீவிருந்து கொண்டு வந்தது, எண்டு சொல்லிக் கொடுத்து விட்டால்.....’

பல வகையான மாம்பழுங்கள் பார்க்கவயில் பட்டபோது, ஒரு வியாபாரி குவீத்து வைத்திருந்த பொலிவான பழங்களுக்கு முன்பாக நான்கைந்து பேர் வீலை கேட்பதையும் பார்த்து, அவர்களோடு நானும் சேர்ந்து கொண்டேன்.

“மாத்யா, இந்த மாதீரி மாம்பழும் நீங்க சாப்பிட்டு இல்லே - மிச்சம் ரூசி - கறுத்த கொழும்புதானே” வியாபாரிக்கு வெற்றி. மூவர் ஆளுக்குப்பத்து மாம்பழும் வீதம் வாங்கினார்கள். உயர்மான சிவப்பு நீற்மானவரும் நானும் இருபத்தைந்து மாம்பழங்களாக வாங்கிக்கொண்டோம்.

என் மனதீல் “எதுவோ பொயிச் சாதனை புரிந்துவீட்டேன்” என்ற நினைப்பு. வழிமையாக சாதனை புரிந்ததாக உணர்ந்தால் உடனடியாக ஒரு சீக்ரெட் ஊதி அதைக் கொண்டாடுவேன்.

அருகீலிருந்த கடையில் புகுந்து சீக்ரெட் பற்ற வைத்தபோது, “சா... நான் சீக்ரெட் குடிக்கீற்று செல்வமக்காவுக்குத் தெரியாது. தெரிஞ்சால் என்ன நினைப்பார்?” என்ற எண்ணத்தால் கடையில் வைத்தே முழு சீக்ரெட்டைடும் உறிஞ்சி வாயைக் கழுவியீபீன், செல்வமக்கா வீட்டுக்குச் சென்று வாசலில் பொருத்தப்பட்டிருந்த அழைப்பு மணியை அமத்தீனேன்.

செல்வமக்காவே கதவைத் தீற்று உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்.

“என்னக் கா சொல்லாமல் கொள்ளாமல் கலியாணம் முடிச்சிட்டிங்க? அவர் எங்கை வேலை செய்யிறார்?”

‘அது தம்பி! கொமர்சல் கொம்பனியிலை வேலை செய்யிறார். பாத்ருமிலை குளிச்சக் கொண்டிருக்கீறார். இருங்கோ என்ன குடிக்கீற்றார்?’

வெள்ளவத்தை சந்தையில் வாங்கிய மாம்பழுப் பார்சலை ஓப்படைத்தேன். – “சின்னாச்சீபம்மா தந்து வீட்டவ. கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழும்”.

சமையலறைக்குச் சென்று தேநீர் கோப்பையுடன் தீரும்பீய செல்வமக்கா சொன்னார்

“என்ன இருந்தாலும் எங்கடை ஊர் மாம்பழும் நல்ல ரூசிதான். ஊரிலிருந்து நீர் கொண்டு வந்த மாம்பழும் நல்லாக

இனிக்குது. இவரும் இண்டைக்கு மாக்கற்றிலை வாங்கீக் கொண்டு வந்தவர். அது அவ்வளவு சரியில்லை.....” செல்வமக்கா சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, குளியலறையிலிருந்து தலையைத் துடைத்த வண்ணம் வந்த செல்வமக்காவின் கணவர், “ஹலோ” என்றார். நானும் “ஹலோ” என்றேன்.

நாங்கள் ஒருவரையொருவர் மாறி மாறி ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தபோது - செல்வமக்கா என்னை அறிமுகஞ் செய்தார்.

“ஊரிலை இவரும் எங்கடை வீட்டிருக்குக் கொஞ்சம் தள்ளி இருக்கிறவர். லீவிலை யாழ்ப்பாணம் போனாப் போலை அம்மா மாம்பழும் குடுத்து வீட்டவ. கொண்டு வந்தவர். மாம்பழும் நல்ல இனிப்பு”.

- செல்வமக்காவின் கணவர் மிகவும் ஆச்சரியத்தோடு என்னைப் பார்த்தார்.

வெள்ளவத்தையில் நான் மாம்பழும் வாங்கச் சென்றபோது வியாபாரியுடன் விலைபேசி இருபத்தைந்து மாம்பழும் வாங்கீய உயர்மான சீவப்பு நிற மனிதர் வேறு யாருமல்ல, செல்வமக்காவின் கணவர் தான்.

ஆனால் அவர் வாங்கின மாம்பழுத்தைவீட் நான் வாங்கீய மாம்பழும் இனிக்கிறது என்று செல்வமக்கா சொல்வதற்கான காரணம் - அவை யாழ்ப்பாணத்தீவிருந்து கொண்டு வந்தது என்ற நம்பிக்கையால் ஏற்பட்ட கருத்தாகவும் இருக்கலாம்.

செல்வமக்காவின் கணவர் வாய்வீட்டிழுப் பொதாகச் சீரித்தார். “உமக்கு விஷயம் தெரியாதப்பா வெள்ளவத்தை மாக்கற்றிலை நான் மாம்பழும் வாங்கின இடத்தீலை தான்

இவரும் வாங்கீக் கொண்டு நின்டவர். அந்த மாம்பழும் இனிக்குதோ?”

நான் கொருத்த மாம்பழும் இனிக்கிறதென்று செல்வமக்கா சொன்னது பொய்யா, அல்லது யாழ்ப்பாணத்தீவிருந்து தான் நான் கொண்டுவந்த மாம்பழும் என்று சொன்னது பொய்யா?

-1968-

ஒன்றுக்காலம் பிரதிவேக நிலைமேல்கூடியது. கணமிழ்ச்சியால்போன்ற நிலை விளைவுகளிலிருந்து பிரதிவேகமாகிறது. சிரிசித்தியிலிருப்பால் கூடியதுக்கூடிய நோய்கள் போன்ற நிலைமேல்கூடியது.

பிரயாணம் ஒத்துவராது

எப்படியும் இரண்டு மாதங்களுக்கொரு தடவையாவது கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் சென்று, மண்ணீன் சூழலை இரசித்து, அம்மாவின் சமையலை உருசித்து, சொந்தங்களுடன் உறவை வலுப்படுத்தி வருவது வழக்கம்.

விடுதலையில் வீட்டிருக்குச் சென்றதும், பெட்டிகளை அவீழ்த்து அன்னாசிப்பழும், றம்புட்டான், புத்தகங்கள், உடுப்பு வகைகள், கடிதங்கள் எனப் பலவகையான பொருட்களை வேறுவேறாக ஏடுத்து அறை முழுவதும் பரப்பி வைப்பேன்.

“என்ன தம்பி! வியாபாரமோ?” – இது அம்மாவின் கேள்வி. பின்னே இருக்காதா என்ன? –

பக்கத்து மேசையிலிருந்து கடமையாற்றும் பாலசீங்கம் யாழ்ப்பாணத்தில் வாங்க முடியாத பாடப் புத்தகங்களை வாங்கித்தந்திருப்பார். பஸ்ஸில் பருத்தித்துறை சென்று அவரது வீட்டில் கொருத்து “புத்தகங்கள் பெற்றுக் கொண்டோம்” என்று கடிதமும் வாங்கி வந்து பாலசீங்கத்திடம் கொடுக்க வேண்டும்.

“மணிஓடர்” மாற்றுவதில் மணி அக்கா ஏன் சீரமப்படுவான் – மணிஓடர் பெறுவதற்காக அஞ்சல் அலுவலகத்திற்கு ஏன் கமிஷன் கொடுப்பான்” என எண்ணும் கணேசபீள்ளை தரும் சம்பளப் பணத்தை வரணிக்குக் கொண்டு சென்று கொடுக்க வேண்டும்.

ஆனந்தன் னாவின் அருமைப் பிள்ளைகளுக்கு யாழ்ப்பாணத்துப் பழங்களான மா, பலா, வாழை சாப்பீருவதை வீட அன்னாசி, றம்புட்டான், மங்குஸ்தான் சாப்பீருவதீலேயே அதிக வீருப்பம்.

ஒருவாறாக அம்மாவைச் சமாளித்து, தம்பீன் கைக்கிளை இரவல் வாங்கி, பொருட்களை அவரவர் வீருகளில் ஓப்படைக்க இரண்டு நாட்களாவது செலவீடு வேண்டிவரும். பணம் அல்லது பழுதாகக் கூடிய பொருட்கள் என்றால் தகவல் அறிந்து சீலர் தாங்களாக வந்து வாங்கிச் செல்வதுமுண்டு. ஆனால் அப்படி நடப்பது மிகவும் குறைவு. இன்னுமொரு வீட்யம் என்னவென்றால் நான் கொண்டுசென்று கொடுப்பதாக இருந்தால் வீட்யம் எனிதாகிவிடும்.

ஆருக்குப் போன முதல் நாள் மாலை கோவிலுக்குச் சென்றபோது பொன்னம்பலம் குறுக்கீட்டான்.

“ஓம்! பொன்னம்பலம். ரெயினிலை ஏறும்போதுதான் உன்ற மாமா ஒரு காட்போட் பெட்டி தந்தவர். என்ன சாமான் எண்டு தெரியாது. ஆனாப் பெட்டி கொஞ்சம் கீழிஞ்சிருக்கு” என்றேன்.

“நீங்க கொண்டு வரவேண்டாம். நான் நாளைக்கு வந்து ஏருக்கீறன்”, என்றான் பொன்னம்பலம்.

பொன்னம்பலம் வருவான் வருவான் என்று மூன்று நாட்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். பொன்னம்பலம் வரவீல்லை. மூன்று நாட்கள் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததைத் தவிர வேறு உருப்படியாக எந்த வேலையும் செய்யவீல்லை.

ஞாயிற்றுக் கீழமை இரவு புகையிரதத்தீல் மீண்டும் கொழும்பு தீரும்ப வேண்டுமென்ற சீந்தனையுடன் சனிக்கீழமை

காலை எனது பிரயாணப் பையினுள் உடைகளை அடுக்கி வைத்தேன்.

“தம்பிக்குக் கரைச்சல் தரப்போறன் போலை கீட்க்கு”, என்றபாடு கதவைத் தீற்ந்தார் பொன்னியாச்சி.

பொன்னியாச்சீயின் கையில் ஒரு சாக்குப் பை.

“இது கைக்குத் தரீசீ கனக்க இல்லை ஒரு பத்துக் கொத்து. இதை செல்லத்துரை வீட்டிலை குடுத்துவிடு”.

பொன்னியாச்சீ வீட்டைவீட்டிழப் புறப்பட்டதும் வீட்டிழக்குள் நுழைந்த இளையதம்பி எனக்கு நன்றாக “ஜஸ்” வைத்தார், “நல்லபீள்ளை, நல்லபீள்ளை”, “அண்ணனுக்குக் கொழும்புச் சாப்பாட்டாலை கண்ட கண்ட வருத்தமெல்லாம் வருத்தாம். இதீலை கொஞ்ச ஊர்முட்டையும் வெங்காயமும் வாங்கீக் கொண்டு வந்தனான். முந்தீ உங்கடை வேலை வீழியமாக அண்ணன் தான் கனக்க உதவீயளைல்லாம் செய்தவர். நீங்கள் அவர்ர இடத்துக்குப் போக வேண்டாம். தபால் போட்டிருக்கீறன். அவர் உங்கடை அறைக்கு வந்து வாங்கீக் கொண்டு போவார்.”

இளையதம்பிகைத் தொடர்ந்து வந்த சின்னத்தங்கம் மாயின் கைகளில் ஒரு பெரிய பனையோலைப் பெட்டி. –

– “என்ற குஞ்சு - மாட்டன் எண்டு சொல்லக் கூடாது. இந்தப் பெட்டியையும் நீங்கள் கொண்டு போற சாமானோடை வையுங்கோ. தேவீயாக்கள் தெஹீவளையிலை தான் இருக்கினம். உங்கடை கொட்டாஞ்சேனனயீலிருந்து நாப்பது சதமாக்கும் பல் காச. ஞாயிற்றுக்கீழ்மை காலமை வெளிக்கீட்டிழப் போனால் இந்தப் பெட்டியையும் குடுத்தீட்டு அவை வீட்டிலை சாப்பிட்டிட்டு வரலாம்”.

சீன்னத்தங்கம் மாமி என்னிடம் தந்த பகனயோலைப் பெட்டி மிகவும் பாரமாக இருந்ததால் அவரை மேலும் கீழும் பார்த்தேன்.

சீன்னத்தங்கம் மாமி, “குஞ்ச... அது குஞ்ச பூவரசமரத்தீலை செய்த சீன்ன இடியப்ப உரலும், அதுகளுக்குக் குழல்புட்டுத் தீன்ன வீருப்பமெண்டபாடியால் ஒரு புட்டுக்குழலும் - தேங்காய் தீருவ ஒரு சீன்னத் தீருகுப்பலகையும் தான். அவ்வளவு பாரமில்லை” என்றார்.

எனக்கு வந்த கோபத்தைச் சீரிப்பாக மாற்றினேன். “ஏன் மாமி ஒரு சீன்ன உரலையும் உலக்கையையும் அனுப்பினால் அவை மா இடிப்பினமெல்லோ!”

சீன்னத்தங்கம் மாமி மீண்டும் சீரித்தார் “ஓம் குஞ்ச சீவக்கொழுந்தாரிடம் சீன்ன உரலும் உலக்கையும் செய்யச் சொல்லியிருக்கிறன். அடுத்த முறை நீங்கள் வரயிக்கிளள தந்து வீறுங்.

“நல்ல காலம்! அம்மிக் குழவி, ஆட்டுக் கல்லு எண்டு சொல்லியில்லை” என்ற தீருப்தி எனக்கு.

மறுபாடியும் இளையதும்பீ ஓடி வந்தார்.

“மறந்து போனேன். இந்த நல்லெண்ணையையும் பெட்டியிலை வையுங்கோ. தும்பளள நல்லெண்ணைய். ஊர் முட்டையும் வெங்காயமும் இதீலை பொரிச்சுத் தீண்டால் தான் நல்லாயிருக்கும்”.

“இருக்கும் இருக்கும்”, என்று மனதுக்குள் தீட்டிக் கொண்டே நல்லெண்ணைய்ப் போத்தலை வாங்கினேன்.

இப்படியாக பருத்தீத்துறை வடை, இராசவள்ளிக் கீழங்கு, முருங்கைக்காய், தென் போத்தல் பல வகையறாக்கள் வந்து சேர்ந்தன.

ஒரு பெரிய ‘காட்போட்’ பெட்டி தேழியெழுத்து அதற்குள் அடுக்கக்கூடிய சாமரன்களை அடுக்கினேன். அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அம்மா, “தம்பி முட்டையை உன்ற சூட்கேஸிக் கள்களை வை. ‘காட்போட்’ பெட்டியை ரெயினிலை பஸ்ஸீலை தூக்கிக்கீக்கிப் போடயிக்கீளை முட்டை உடைஞ்சபோம்” என்றார்.

சூட்கேஸ் பெட்டியினுள் உருப்பு, புத்தகங்கள், வேறு முக்கியமான புத்தகங்களுடன் முட்டையையும் வைத்தேன். மற்ற எல்லாப் பொருட்களையும் ஒருவாறாக ‘காட்போட்’ பெட்டியில் தீணித்துத் தூக்கிச் செல்வதற்கு வசதியாகக் கயிற்றால் வரிந்து கட்டி, கயிற்றாலேயே கைப்பிடியும் தயாரித்தேன்.

புறப்பட ஆயத்தமானபோது தங்கை உமா இரண்டு சாரிகளைக் கொண்டு வந்தாள்.

“அண்ணா! கொமும்பிலை நல்லா ட்ரை கீளினிங் செய்வினம். பிளீஸ், இதைக் கொண்டுபோய் ட்ரைகிளினிங் செய்து வாறபோது கொண்டு வாங்கோ”.

தங்கை உமாவின் சாறிகளை சூட்கேஸில் வைத்துப் பூட்ட முயன்றேன். சூட்கேஸ் பூட்டுகள் ஒத்துழைக்க மறுத்தன; பல முறை முயன்றும் முடியாததால் தம்பி பகவான் சூட்கேஸின் மேற்பாகத்தை இறுக்கமாக அமத்தீத் தர சூட்கேஸ்

பூட்டுக்களை அமத்தீப் பூட்ட முடிந்தது. ஆனால் மறு புறத்தீவுள்ள பினைச்சல்கள் இரண்டும் கழன்றுவீட்டன.

“இனி மீனக்கெட ஏலாது. ஒரு கயிறுகொண்டு வா. சூட்கேலையும் சுத்திக்கட்டுவும்” என்றேன் தம்பீடும்.

“அண்ணா சூட்கேஸக்கு கயிறு கட்டினால் வடிவீல்லை. பாக்கிறவை பகீடு பண்ணுவினம். நான் ரிபன் தாரன்.” என்று சொல்லியபடி தங்கை உமா எப்போதோ தலைக்குக் கட்டிய ரிபனுக்களைத் தந்தார்.

சைக்கிள் கரியரில் ‘காட்போட்’ பெட்டியை வைத்துக் கட்டினேன். சைக்கிள் பாரில் ஏறிக்கொண்டே தம்பி சைக்கிள் ஹான்டில் சூட்கேலை வைத்துப் பீடித்துக் கொண்டான். ஒழுங்கையில் இரண்டு தரம் வீழுந்தெழும்பீ பிரதான வீதிக்கு வந்தபோது ‘காட்போட்’ பெட்டியின் அளவைப் பார்த்துப் பயந்த பஸ் நடத்துநர் பஸ்ஸில் ஏற அனுமதிக்கவீல்லை.

யாழ்ப்பாணப் போக்குவரத்துச் சாதனங்களில் ஒன்றான தட்டி வான் கைகொடுத்ததால் வானின் பீன்புறத் தட்டியில் ‘காட்போட்’ பெட்டி, சூட்கேஸ் ஆகியவற்றை வைத்துவீட்டு நானும் அந்த பலகைத் தட்டில் ஏறினேன். புகையிரத நிலையமருகே நின்ற வானிலிருந்து இறங்கிய போது தான் ‘காட்போட்’ பெட்டியின் பாரம் கைகளைச் சீவக்கச் செய்ததுடன் வலிக்கவும் வைத்தது. பெருமுச்சவிட்டபடியே காற்சட்டைப் பையீலிருந்து கைலேஞ்சியை எடுத்து பெட்டியை வரிந்து கட்டி அமைத்த கயிற்றுக் கைப்பீடியைக் கைலேஞ்சியால் சுற்றினேன். பெட்டியின் பாரம் குறையவீல்லை: ஆனால் வலி சீறிது குறைந்தது போலத் தெரிந்தது.

புகையிரத நிலையத்திலும் கடமையாற்றும் பலரிடம் ஏச்ச வாங்கி, 'காட்போட்' பெட்டியைப் பொதியறையில் 'லக்கேஜ்' செய்து பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தேன்.

கொழும்புப் புகையிரத நிலையத்தில் 'காட்போட்' பெட்டியைப் பார்த்த சூலியாட்கள் சமை சூலியாக ஜம்பது ரூபா கேட்டார்கள்.

பேரம் பேசீச் சாவராததால் 'காட்போட்' பெட்டியைத் தூக்கித் தலையில் வைத்தேன். - என்னுடைய தலையில்தான். கையில் தூக்கீய சூட்கேஸை உடம்புடன் அணைத்துக் கொண்டேன். தங்கை உமாவீடிமிருந்து வாங்கிக் கட்டிய ரிபன் சூட்கேஸை வீட்டிருக் கழுங்குவீடும் போலிருந்தது.

கொட்டாஞ்சேனனயிலுள்ள வாடகை அறையினுள்ளே நுழைந்து 'காட்போட்' பெட்டியை இறக்கி, சூட்கேஸையும் வைத்தபோது -

"அப்பாடி....." என்னனயுமறியாமல் நான் வீட்ட பெருமூச்சு.

ஆவலை அடக்கமாட்டாமல் 'காட்போட்' பெட்டியிலுள்ள கயிறுகளை அவீழ்த்தேன். அரிசி, மா, பழ வகைகள், தேன், நல்லெண்ணையெல்லாம் ஒன்றாகி 'புருட்சலட்' போலிருந்தது.

அவசரம் அவசரமாகக் குளித்து வீட்டு சட்டையை ஏழுப்பதற்காக சூட்கேஸைத் தீரந்தேன்.

சட்டையில் மட்டுமல்லாமல், தங்கை உமாவீன் சாறி மற்ற உழுப்புக்கள் எல்லாவற்றிலும் ஊர் முட்டைகள் பலவீத வர்ண ஜாலங்கள் காட்டிக் கொண்டிருந்தன.

அலுவலகத்தில் வேலை செய்பவர்கள், நண்பர்கள், உறவினர்கள் எல்லோரும் சந்திக்கும்போது சொல்லிக் கொள்வேன். “பீரயானம் ஒத்துவருகுதில்லை – நான் ஊருக்குப் போகயில்லை”.

ஆனால் யாழ்ப்பாணம் போய்வாறு இரகசீயம் உங்களுக்கு மட்டும் தெரியும். ஒருவருக்கும் சொல்லி விடாதீர்கள்.

-1969-

மரண அறிவித்தல்

சனிக்கிழமை அதிகாலை 3 மணி

எனது அறைக்கதவைப் ‘பட பட’ என்று தட்டும் சத்தம்-பயத்துடனும் அதீர்ச்சியுடனும் சிங்களத்தில், “கவுத (யாரது)” என்றேன்.

நன்கு பழக்கமான நண்பனின் குரல் “அது நான் நாதன் குட்மோர்னிங் செந்தில். சொறி போர் டிஸ்ரேபன்ஸ்.” ‘நாதன்’ என்றதும் தான் நெஞ்சப் படபடப்பு சற்றுக் குறைந்தது. அவன் அதீகாலையில் வந்த காரணத்தைச் சொன்னான் – “செந்தில், சண்டியன்கர தகப்பன் நாகலீங்கம் செத்துப் போனார். மரண அறிவித்தல் குடுக்க வேணும்”.

வாணோலி அறிவிப்பாளர் அரிவிளி எனக்குப் பழக்கமானவர் என்பதால் தொந்தவர்கள் தீட்டிரென்று வந்து தொந்தரவு செய்வதுண்டு.

நாதனையும் அழைத்துக் கொண்டு வெள்ளவத்தையில் உள்ள அரிவிளியின் அறைக்குச் சென்ற போது காலை ஜந்து மணியாகி விட்டது. அவரிடம் விடயத்தைச் சொன்னேன்.

“இனித்தான் மரண அறிவித்தல் எழுத வேண்டும்” என்றான் நாதன்.

அரிவளிக்கும் நாதனுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலில் நானும் கலந்து கொண்டேன்.

அரிவளி - “எப்ப நாகலிங்கம் செத்தவர்?”

நாதன் - “முந்தாநாள் வீயாழுக்கிழுமை பீன்னேரம்”

அரிவளி - “எப்ப சவம் எடுக்கிறது?”

நாதன் - “அவர்ர மூத்த மகன் வண்டனீலிருந்து இன்டைக்கு வந்தால் இன்டைக்குப் பீன்னேரம் – அல்லது நாளைக்கு”

அரிவளி - “எத்தனை மணிக்கு ரேஷோவிலை அறிவிக்க வேணும்”

நான் - “ஆடுக்கடி அவர்ர பேர் ரேஷோவிலை வர வேணுமென்டு வீரும்பீனவர். பெண்சாதி, பிள்ளையள், பேரப்பிள்ளையளின்ற பேரும் ரேஷோவில வாறது நல்லது தானே – சவம் எடுக்கும் வரைக்கும் காலமை, மத்தீயானம், பீன்னேரம், இரவு அழுத்தழுத்துச் சொல்லுவதும்”.

அரிவளி - “அதுக்குக் கன காசெல்லோ செலவழியும். ஓவ்வொரு தரமும் ஓவ்வொரு சொல்லுக்கும் காசு”.

நான் - “காசில்லாத ஆக்களே! யாழ்ப்பாணத்திலை இரண்டு பிள்ளையள் கடை வைச் சீருக்கினம். மற்றவையும் வண்டன், கனடா, ஜேர்மனி வெளிநாட்டுக் காசகளும் வரும்”.

நாதன் - “ஒருக்கால் சொல்ல எவ்வளவு வரும் ஒரு ஜநாறு அறுநாறு ரூபா?”

அரிவளி - “அது அறிவித்தலுக்கு எழுதீர சொல்லைப் பொறுத்து. முதல் இருபத்தைஞ்சு சொல்லுக்கு 200 ரூபா. பிறகு வாற இருபத்தைஞ்சு சொல்லுக்கு ‘ஒரு சொல்லுக்கு 50 ரூபா’ப் படி கணக்குப் பார்க்க வேணும். அம்பது சொல்லுக்குக்கூட எண்டால் பிறகு வாற ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் நாறு ரூபா. பிறகு வரி வேறை”

நாதன் - “சொல்லுக்கு அம்பது நாறு ரூபா எண்டு சொல்லுறிந்கள். சொல்லுகள் சேர்ந்தது தானே வரி - வரிக்கு வேறையாகக் காச கட்ட வேணுமே?”

அரிவளி - “வரி எண்டுறது ரக்ஸ் (TAX) - அது பன்னிரெண்டரை வீதம்.”

நான் - “என்ன நாதன் யோசிக்கிறாய்?”

நாதன் - “இவங்கள் ஒருதரும் காச அனுப்பயில்லை”

அரிவளி - “ஆறு மணியாகுது. நானும் வேலைக்குப் போகவேணும். நீங்கள் மரண அறிவித்தலை எழுதீக் கொண்டு ரேடியோ ஸ்டேசனுக்கு வாங்கோ. பன்னிரண்டு மணிக்கு முதல் வந்தால் மத்தியானச் செய்தீக்குப் பிறகு அறிவிக்கலாம்”

சனிக்கிழமை நண்பகல் 12.30 மணி

வானோலி நீலையத்தில் அரிவளியை நானும் நாதனும் சந்தித்தோம்.

அரிவளி மரண அறிவித்தலை வாங்கிப் பார்த்து விட்டு, உதென்ன பக்கக் கணக்கிலை கட்டுரை எழுதி வைச் சீருக்கிறியள். ஒரு நானும் மரண அறிவித்தல் கேக்கயில்லையே, சருக்க வேணும். மத்தீயானச் செய்திக்குப் பிறகு வாசிக்க இனிப் பீந்தீப்போம்,” என்றான்.

நாதனைப் பார்க்க பாவமாக இருந்தது. “அப்ப சரி நாகலிங்கத்தீன்ற மகன் வண்டனிலிருந்து இன்டைக்கு வந்திருவார். நாளைக்குத் தானே சவம் ஏடுக்கிறது. பீந்னேர அறிவித்தலிலை,” என்றிமுத்தேன்.

“ஓமோம்! அது நல்லது. நாலு மணிக்கு என்றை வேலை முடிஞ்சீரும். அதுக்கு முதல் எண்டால் இங்கை வாங்கோ. அல்லது அறைக்கு”, என்றான் அரிவளி.

சனிக்கிழமை இரவு 8.00 மணி

அரிவளியின் அறைக்கத்தவை நானும் நாதனும் தட்டினோம்.

நாதன் தலையைச் சொறிந்தான். – “கொஞ்சம் பீந்தீப் போச்ச. ஓன்பது மணிச் செய்தீக்குப் பிறகு வாசிக்கக் குடுத்தால்.....”

மரண அறிவித்தலை வாங்கி வாசித்த அரிவளி சீல மாற்றங்களைச் செய்தான். –

“நீங்கள் ‘1999 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 10 ஆந் தீகதி வீயாழுக்கிழமை பிற்பகல் 4 மணியளவில் காலமானார்’ எண்டு எழுதியிருக்கிறீர்கள். இதிலையே பன்னிரண்டு சொல்லு. ஒரு சொல்லுக்கு நாறு ரூபா எண்டா ஆயிரத்து இருநாறு ரூபா. ‘வீயாழுக்கிழமை காலமானார்’ எண்டால் இரண்டு

சொல்லோடு சமாளிக்கலாம். அது போலை '1999 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 13 ஆம் தீக்தி ஞாயிற்றுக் கீழ்மை பீற்பகல் 4 மணிக்க வில்லுன்றி மயானத்தில் தகனம் செய்யப்படும்' எண்டால் பதினெண்து சொல்லு. ஆயிரத்தைந்நாறு ரூபா. அதை 'நாளை ஞாயிற்றுக் கீழ்மை பீற்பகல் வில்லுன்றி மயானத்தில் தகனம் செய்யப்படும்' எண்டு சருக்கினால் எழுநாறு ரூபா", என்றான்.

நாதனுக்கு ஒரே ஆச்சரியம். அவிவளியின் அறிவையும் விவேகத்தையும் பாராட்டினான். அப்படியிருந்தும் மரண அறிவித்தலை மறுபாடு வாசித்துப் பார்த்தபோது நாறு சொற்கள் இருந்தன. அவிவளி கணக்குப் பார்த்து "ஒரு தரம் வாசிக்க எட்டாயிரத்து அறுநூற்றி அறுபத்திரண்டு ரூபா ஜம்பது சதம்" என்றான்.

"என்ன செய்யிறது. நாலு தரம் வாசிக்கலாம் எண்டு, ஆயிரத்தைந்நாறு ரூபாப் பாடு கணக்குப் பார்த்து ஆறாயிரம் ரூபா வாங்கிக் கொண்டு வந்தன். ஒரு தரத்துக்கு எட்டாயிரத்துக்குக் கூட வருகுது" - என்று நாதன் தருமாறினான்.

அவிவளி கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்து வீட்டுச் சொன்னான். "இப்ப இரவு பத்தரை மணியாகியிருத்து ரேஷனோ ஸ்டேசன் பூட்டி ஒலிபரப்பும் நீப்பாட்டியிருப்பினம். ஆட்களின்ற பேரை, ஊரை குறைச் ச நாளைக்குக் கொண்டு வாருங்கோ," என்றான்.

"ஓமோம்! நாளைக்குத் தானே சவம் எடுக்கிறது. 'நாளை ஞாயிற்றுக் கீழ்மை பீற்பகல் வில்லுன்றி மயானத்தில் தகனம்

செய்யப்படும். ’ என்னும் மத்தீயானம் வாசீச் சால் முன்னும் சொல்லைக் குறைக்கலாம். முன்னாறு ரூபா மிச்சம்,’ என்ற எனது ஆலோசனையும் ஏழுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

நூயிற்றுக்கிழமை காலை 11.00 மணி

சனிக்கீழமை இரவு பதினொரு மஸீபீலிருந்து பணம் கடன் வாங்குவதற்கும் மரண அறிவித்தலைச் சருக்கி எழுதுவதற்கும் பல முயற்சிகள் மேற்கொண்டு, எதுவும் வெற்றியளிக்காததால் சோர்வுடன் மீண்டும் அரிவளியின் அறையை அடைந்தேன்.

நண்பகல் பன்னிரெண்டு மணிவரை அறைக் கதவைத் தட்டியதுதான் மிச்சம். அரிவளி எங்கோ சென்றிருக்க வேண்டும். எதுவும் செய்யத் தெரியாமல் அறைவாசலிலேயே தவமிருந்து போது பீற்பகல் இரண்டு மணியளவில் எனக்கும் நாதனுக்கும் பழக்கமான இன்னொரு நண்பன் பாலசீங்கம் எங்களைத் தேடிக் கொண்டு வந்தான்.

“நாதன்! இப்ப கொஞ்சம் முதல் தான் நாகலிங்கத்தார் மகன் யாழிப்பாணத்திலையிருந்து ரெவிபோன் பண்ணினது. நேற்றுக் காலமை தொடக்கம் ரேஷபோவோடை இருக்கின மாம், மரண அறிவித்தல் கேட்க. இன்டைக்கு மத்தீயானம் கூட ரேஷபோவிலை சொல்லயில்லையாம். எப்படியும் பீன்னேரம் ஆறு மணிக் கெண்டாலும் சொல்லுறுதுக்கு ஒழுங்க செய்யட்டாம். அறிவித்தல் கேட்ட உடனை சுடலைக்குக் கொண்டு போவினமாம்,” எதுவீத தட்டுத்தடங்கலுமில்லாமல் பாலசீங்கம் சொல்ல வேண்டியதை சொல்லிவீட்டுப் புறப்பட்டான்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை 5.00 மணி

அதை வாசலில் அறைத் தூக்கத்திலிருந்த என்னையும் நாதனையும் ஓவியிட எழுப்பினான்.

எல்லா வீட்யங்களையும் ஓவியிடம் விளக்கமாகச் சொல்லி வேறுவழி ஏதுவும் இல்லையெனவும் தெரிவித்தோம்.

மரண அறிவித்தலில் சீல சொற்களை வெட்டி, சருக்கும் வேலை ஆரம்பமானது.

‘நாகம்மாவின் அன்புக் கணவர் நாகலிங்கம்’ என்ற வசனத்தில் ‘அன்பு’என்ற சொல் நீக்கப்பட்டது.

“ஓமோம்! கணவனும் மனைவியும் நெடுக அடிப்படையை செத்த பீறகு ஏன் அன்புக் கணவர் என்னு சொல்ல வேண்டும்,” என நியாயப்படித்தினேன்.

பிள்ளைகளின் பட்டம், பதவி வெளிநாட்டுப் பெயர்களும் நீக்கப்பட்டு “பாசமிகு தந்தையார் நாகலிங்கம் என்று எழுதப்பட்ட வசனத்தில் ‘பாசமிகு’ என்ற சொல்லும் “அன்புப் பேரனுமாவார்” என்று எழுதப்பட்ட வசனத்தில் ‘அன்பு’ என்ற சொல்லும் நீக்கப்பட்டது.

நாதனுக்கு பசி ஒருபுறம், கோபம் ஒரு புறம், “எல்லாம் அன்பும், பாசமும் தான். ரேஷனோவிலை பேர் வரவேணுமென்ட ஆசை. வெளிநாடுகளிலை இருக்கீறமென்று வெளிச் சம் போடவும் ஆசை. காச செலவழிக்கத்தான் கணக்குப் பாக்கிறாங்கள்,” என்றான்.

“உங்களாலை பேரிய கரைச்சல், லேட்டாப் போயீருத்து, எதுக்கும் குடுத்துப் பாக்கீறன்” என்று சொல்லிய வண்ணம் அரிவளி வானோலீ நிலையத்துக்குச் சென்றான்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை 6.00 மணி

வானோலீப் பெட்டியருகே ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தீருந்த நாதனும் நானும் ஏமாற்றமடைந்தோம். செய்திக்குப் பின்னர் ஒரு மரண அறிவித்தலும் வாசிக்கப்பட்டவீல்லை.

ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை 9 மணி 10 நிமிடம்

வானோலீ ஓலிபரப்பீயது - “மரண அறிவித்தல் ஒன்று. யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த செல்லப்பா நாகலிங்கம் வியாழக்கீழமை காலமானார்..... அன்னாரின் பூதவுடல் இன்று வீல்லான்றியில் தகனம் செய்யப்பட்டது.”

எப்படியோ வானோலீயில் மரண அறிவித்தலோடு சேர்த்து மனனவீ, பீளனைகள், பேரப்பீளனைகள் எல்லோரின் பெயர்களும் இடம்பெற்றன.

-1999-

ISBN 955-21-1108-0

02/06

00074106-2 Rs. 150.00